

Zanimljiva priča o studentu koji iz Sremskih Karlovaca dolazi u Beograd na studije, da bi ubrzo nakon dolaska otkrio potpuno novi svet i obreo se u ostvarivanje svojih snova. Jedan od njih bio je i osnivanje muzičkog benda. Na putu do njihovih ostvarenja prate ga razne usputne dogodovštine a ponajviše seks, droga i rock n roll-a

Knjiga će izazvati borbu u čitaocu koji će sebi početi da postavlja pitanja: da li su to moje misli, da li ovo o čemu mislim zaista tako mislim, zašto ja sve ovo radim kada želim zapravo nešto drugo?

RECENZIJA KNJIGE - BRANIMIRA LOKNERA

Tokom prošle 2016-e godine, izašla je interesantna knjiga Ivana Bajovića – „Priručnik za rock'n'roll“. Reč je o štivu, kojeg je autor sam objavio i plasirao.

Tema knjige je priča o studentu sa sela, koji dolazi u Beograd na studije, i tu mu se dešavaju razno-razne stvari, koje realistično prikazuju društvo, socijalni milje, život u velegradu, suočavanje sa rock'n rollom, drogama, lošom ekipom, seksualnim izazovima. U Bajketovoj priči nema ulepšavanja, peglanja, ni tkzv. postprodukcije, njegov jednostavan ali iskren rečnik, jasno odslikava stanje duha i psihe glavnog junaka, koji se bori

za svoje mesto pod suncem. Autorov junak je fighter u potrazi kako za uspehom, tako i identitetom, a sreća se kao po pravilu nalazi negde u inostranstvu, van ovog prilično utabano nesigurnog okruženja i haotične realnosti.

„Priručnik za rock'n'roll je štivo koje se lako i brzo čita, ali čiji koncept i prikazane „slike“ ni malo nisu lake za prihvatanje ili apsorbovanje. Upravo zbog pomenute realističnosti, koja je na adekvatan način „uhvaćena“.

RADIOAKTIVNI KOMARAC : Ivan Bajović

u svojoj knjizi piše o pravom iskrenom i beskompromisnom rokenrolu. Ovo je priča o ljudima koji nisu drugačiji zarad drugih, nego su jednostavno prirodno takvi. Priča o jednom mladiću i njegovom hrabrom putu ka istini i ostvarenju sna. Na tom putu neprekidno naleće na primitivne ljude koji pokušavaju da ga probude, ali i na one koji žele sa njim da produže taj san do zvezda. I jedino je pitanje da li će nastaviti da sanja ili će ga na kraju neko probuditi. Pristati na razne kompromise - to je umetnost preživljavanja. Biti beskompromisan i uticati na ljude svojim pozitivnim idejama je jedina

pobeda nad tamom.

Ivan BAJOVIĆ

PRIRUČNIK ZA ROCK 'N' ROLL

ZADRŽI ZLATO I SREBRO, ALI MUDROST NAM DAJ.

Brkati ćale i keva na stanici prate sina jedinca na voz za obećani grad, grad zvani Beograd.

Ćale je bio oficir u penziji, a majka klasična srpska domaćica. Tokom celog tog događaja koji se odvijao na stanici u Sremskim Karlovcima su bili veseli. Otkud ja znam zašto, valjda misle da tako treba, a znam da se majci srce ledi. Dan je bio nekako tmuran za to popodne, nekako kao da svakog trenutka treba da počne da pada kiša.

Pitam ćaleta: „Pa zašto, bre, furate narodnu nošnju?“ Kaže ćale: „Pa, sine moj, tako je moj otac mene pratio u armiju i njegov njega a sad, bre, ukinuli armiju. Bez vojske ko će bre da brani ovaj napaćeni narod kada opet udare Turci janjičari a niko ne zna da rukuje sa puškom“, reče ćale. „Neka, ostavimo se politike“, dodade keva vrlo stidljivo dok je caleta laktom malo udarila. Cale nastavi tamo gde je stao ali ovog puta malo zvanicnijeg stava „Pa i ovo je neki događaj za sve nas, ideš tamo da postaneš arhitekta, neko i nešto, gospodin bre, a i ako propadneš njiva te, sine, čeka – ne brini“, ispriča otac sve to kroz smeh i brkove.

Ispriča otac još kroz osmeh i brkove na polasku porodičnu mudrost. „Zapamti sine, mat u jednom potezu ne postoji. Život se sastoji od hiljade malih poteza koji dovode do pobede ili poraza“.

PUT SAMURAJA NALAZI SE U SMRTI. MEDITIRA SVAKODNEVNO O NEIZBEŽNOJ SMRTI. SVAKOG DANA, DOK TELO I DUH NE BUDU OSLOBOĐENI. TREBA MEDITIRATI O TOME KAKO TELO BIVA POKIDANO MECIMA, STRELAMA I NOŽEVIMA. BIVA UDARANO BESNIM TALASIMA, BIVA BAČENO U VELIKU VATRU, UDARENO GROMOM, JAKIM ZEMLJOTRESOM, PADOM SA VISOKE LITICE, UMRETI OD BOLESTI, ILI POČINITI SEPUKU PRI SMRTI GOSPODARA. I BAŠ SVAKOG DANA SEBE SMATRATI MRTVIM. OD TOGA JE SAČINJEN PUT SAMURAJA.

Klinja sa gitarom na ramenu i vojničkom torbom sa nešto zimskih stvari ulazi u voz sa osećajem apsolutne neizvesnosti. Sa mislima u glavi da njega tu niko ne kapira i da on samo

želi da svira gitaru sa ljudima kao što je on. Apsolutno ga faks nije zanimao, ali to je bila karta bekstva odatle: faks ili njiva, a izbor je bio jasan da se dokopa Beograda pa dalje u svet.

Razmišljam, čale nikada skoro nije bio tu i nisam imao pravi model na koga da se ugledam dok sam odrastao pa sam morao to da izvedem na svoju ruku! Matori nikada nije bio tu da me nauči kako da se udvaram devojci, kako da se bijem, kako da zakucam ekser, kako da steknem prijatelje, kako da znam šta je dobro a šta loše.... Nekako suviše nije bio tu, osim sa vremena na vreme i nekako sam se osećao da je izdao svoju porodicu i da je on odgovoran za sve. Pa mora biti da sam u pravu jer otac je glava porodice!

Voz kreće, a rumeni kondukter sa flajkom vinjaka u torbi pita: „Kartu, mali? Dokle ćeš, rođo?“ „Ma kod brata od tetke, idem na faks“. Kondukter otkuca kartu i kaže: „Srećno!“ sučeći brkove, a potom brzo otrča u wc da potegne malo vinjaka – tog slatkog nektara, da zaboravi kredit za stan, razvedenu ćerku, sina bez posla i ženu i njena 2 ljubavnika. Misli u sebi, dok cevči onaj vinjak: „Biće bolje kada umrem“ pa se seti da je komunista, a onda ga lomi misao: „Eh da je drug Tito živ, čini mu se sve bi bilo u redu“.

Voz je bio nov i lep, jasno sam mogao da gledam kroz prozor dok se pogled gubio u daljini a sitne kapi kiše su se pojavljivale. Tada pomislih da će pokisnuti ovi moji, a onda tok misli preseče kondukter dok je opet prolazio pored mene. Samo su se pogledi susreli.

LAKO JE OPROSTITI DETETU KOJE SE PLAŠI MRAKA. PRAVA ŽIVOTNA TRAGEDIJA JE KAD SE ODRASTAO ČOVEK PLAŠI SVETLA.

Voz stiže u Beograd. Na stanici ga čeka brat od tetke, Milorad. U društvu je bio poznat kao Maki Skins. Jebiga, nisu se videli skoro 3 leta od kad su pušili dzoint iza šupe na selu. Vidi tipa ćelav, zelena fajerka, plave farmerke i martinke. Ćelav, osrednjeg rasta, mrkog pogleda i preke naravi. Brzo se naljuti ali i brzo se odljuti, pravedan. Život ga nije milovao pa je zato na sve imao jako agresivan stav, maltene kao da ide u rat. Ispod tog nabildovanog tipa krio se zapravo dobar čovek koji želi svima da pomogne bez preteranih ideala. Mene je primio na gajbu, bila je to garsonjera u Žarkovu sa krevetima na sprat. Imao je platu oko 50 hiljada a stan je plaćao oko 15 hiljada i uspevao je nekako da pliva kroz život i Beograd.

Na putu do gajbe u tramvaju Maki mi objašnjava kako stoje svari kod njega. Prvo što me je naučio je da ako dođe kontrola u tramvaj da gledamo kroz prozor i da se pravimo da ih ne primećujemo! Posao, posle toga od 4 do 7 kafana, pa u 8 kod ribe. Objasnio mi je da je to njegov bio ritam dana.

Mada je naš junak bio više u fazonu da proširi um, osnuje bend i smuva neku dobru ribu. Da oseti sunce Kalifornije, kao sto je Džim Morison, da živi kao što su živeli njegovi junaci sa presnimljenih kasete. Da svira gitaru na nekoj plaži dok devojke pored njega igraju odbojku i da ne žuri kući zato što je sutra ponedeljak nego da ga teši činjenica da ima milion dolara u banci. Američki san, rekli bi neki!

Stigli smo kod Makija u stan. Živeo je u potkrovlju. Stan je bio mali a sastojao se od dnevne i

jedne spavaće sobe. Ušli smo, bacio sam stvari na pod i zaseo na trosed dok je Maki otišao da skuva kafu. Prebacivao sam kanale i naleteo na „Farmu“ na TV Pinku i tu zastao na sekund.

Začulo se iz kuhinje: „Čoveče, batali te seljake!“ Odgovorih: „Ma to mi liči na ono kao mi gledamo kako se popularna deca igraju a mi luzeri gledamo i divimo se“. Maki odgovara dok je donosio kafu: „Ja ne želim da učestvujem u tome i imam pravo na to“. Dodao sam: „Apsolutno si u pravu, ali ne razumem ko su ti ljudi koji gledaju te prostake“. Maki sedeći u fotelji i držeći kafu u ruci počeo da objasňuje: „Da, oni se kao družu a zatim se sprijatelje pa potom kreću jedan na drugoga. To mi izgleda kao gomila kućica koji se kidaju oko parčeta mesa. U suštini služi da nas razjedini, nas koji gledamo, i da postanemo pohlepni, da mrzimo jedne druge i da ne pomažemo jednim drugima a kada se razjedininimo tada mogu da nas kontrolisu“. Zamisljeno rekoh: „Pa, da, u pravu si rođo, vidiš kviz „Potera“ je skroz kul, jel nas uči da samo ujedinjeni možemo da dostignemo nešto. Ova „Farma“ je uporište svega nenormalnog i besmislenog, model drugima da postanu prosti i besmisleni“. Maki se slozio i dodade: „Rođo, ti spavaš u drugoj sobi a ja ovde jer ustajem rano, i ko ti ponudi drogu udari ga pikslom u glavu“. Nasmejao sam se i poželeo mu laku noć, i zatim otišao u sobu.

*NIVO MIŠLJENJA KOJI SI DOSTIGAO TU GDE SI SAD NEĆE TE ODVESTI TAMO GDE SANJAŠ
DA BUDEŠ.*

Bila je sreda i padala je kiša. Sedim tako na terasi, pušim džok kad upada Maki. Dubokim i oštrim glasom izusti: „Jebote, koji će ti kurac to sranje?“. Rekoh pomalo zbunjeno: „Pa, brate, malo da iskuliram život, pa i ti popiješ pivo posle posla“. Na to će, onako nadržano: „Ma da, cirkem ali da zaboravim drkanje u magacinu, danas sam 2 šlepera istovario“. Rekao sam mu, dok sam gasio buksnu u saksiju: „Da, brate, ali malo malo pa se pošibaš sa nekim kad se ekipa uroka“. Kaže Maki: „Jebiga brate, naleтели neki travestiti u pivnicu a znaš da ja to ne trpim, to je za mene otpad ljudskog društva, kao i to duvanje“. Oštro se pobunih: „Da brate, ali kad si video naduvanog lika da je agresivan?!“. Promrmlja Maki: „Pa suviše je stonđiran da bi mogao da reaguje na bilo šta“. Rekoh mu gledajući ga u oči: „Burazeru, koliko se ja sećam nekad smo zajedno varili iza šupe“. Maki je već imao spreman odgovor kao iz topa: „Jeste, ali ta je bila domaćica a ne ovo sranje koje izaziva paranoju, sve je to veštački gajeno gore je nego hors. Priča mi ortak, došao iz Lodona kaže da tamo puše veštačku travu 100 puta jaču od horsa a legalna je u smislu nema nijednu ilegalnu supstancu u sebi. Tako da bolje da puše gandžu, nego taj biljni tamjan i neki spajs“. Ima to negde smisla ali ne u tom trenutku pomislih, pogledah na sat i rekoh mu: „Brate, ne tupi, idem na faks danas mi je prvi dan“. Navlačim vijetnamku i martinke i palim na trolu.

Na faksu gledam gomilu debila po hodnicima. Neki tipovi u rozem. Razmišljam: „čoveče, šta je ovo koji kurac, ovog u mom selu nema, takve nabijaju na kolac. Jebote, vidi ove pičke sve u suknjicama, brate, kapiram dobra riba i te fore al' brate kako joj nije hladno“. Tip u ćošku pored otvorenog prozora u kožnoj jakni rokerici vari. Lice mu je bilo neobrijano, namršteno, crna gusta kosa, crne guste obrve i prodoran strog pogled!

KO NIJE PROTIV VAS SA VAMA JE.

Rekoh: "Jel' mogu da se okadim?". Dok mi je pružao rukom buksnu reče: „Naravno, brate“. Pitam, onako kroz osmeh i malo začuđeno pošto smo stajali na drugom spratu usred faksa i pored prozora: „Je li, rođo, kako da te niko ne izvaljuje?“ Odgovori mi na sve to opusteno, kao da je sve to nešto nebitno: „Ma šta znaju šabani šta je vutra“. Nastaje smeh! Rekoh: „Ja sam Paja“. „Ja sam Jole“, odgovorio je. Rekoh mu: „Zajebi ovo, aj da idemo da surduknemo jedno irvas pivo!“. Počela je priča u lokalnoj birtiji između nas dvojice. Rekao sam mu da se Kurt Kobejn ubio zbog žene, na šta će on da ni Sid Visis nije prošao bolje već je najebao zbog toga što je bio zaljubljen u totalno pogrešnu ženu. Pitao me je: „Šta za tebe predstavlja rock 'n' roll?“ Rekoh kratko i jasno: „Slobodu gde svako može da bude prvi i poslednji u isto vreme. Kada za tebe nema kompromisa ni alternative. Kada možeš da kažeš da živiš u šugavom gradu, da nosiš šugave stvari, da se voziš šugavim busom, da ideš u šugavu školu iako nisi video bolje. Ti jednostavno znaš i u tome se ogleda taj duh tog vremena. Mi smo ti, retki, koji su prepoznali slobodu i ostali slobodni. Živeti u mestu malom kao dupe i nije neka sloboda kada oni koji propagiraju tu slobodu ne mogu da je prepoznaju. Pa kada vide slobodnog čoveka oni se uplase. Plaše se da ne srušim njihov truli svet, gde robuju niskim strastima i nemoralu koji se ogleda u tome da ako počinis greh ti zapravo nisi grešio ako te ne provale“. Pitao je da mu pojasnim... „Kada muž vara ženu saznala ona ili ne to je i dalje prevara. Čak i da ne sazna i dalje to ne znači da se nije desilo, on će znati. Još gore je kada ona zna ali pravi se da ne vidi da ne bi izgubila nešto što nema. I to je primer poraza slobode! Zato slušajmo Ritam nereda i Taj glas slobode“. Jole mi predloži da odemo kod njega u Dom, ima neki Vinjak. Brzo smo stigli do Doma na Karaburmi, mala soba ali nama dovoljna. Toplo, vinjak a i Pekinška patka se slušala celo veče...

IZA SVEGA VIĐENOG STOJI NEŠTO VEĆE: SVE JE SAMO PUT, VRATA ILI PROZOR KOJI VODI U NEŠTO DRUGO.

Soba je imala dva kreveta, dva ormara, jedan radni sto kod ulaznih vrata a na kraju sobe prozor. Zidovi su bili žuti ali izlepljeni sa posterima grupa METALLICA, IRON MAIDEN, SEX PISTOLS... U jednom ćošku je bila ploča od koje je napravljen sat. Totalno dobra fora. Nismo u to vreme poznavali nikog bitnog. Zato je na spratu bila jedna pankerka. Reče Jole: „Ajde da je zovemo!“ Dodadoh: „To bi bilo strava“. Došla je ubrzo sa cimerkom i reče: „Ja sam Milica a ovo je moja drugarica Svetlana, iz Kragujevca smo“.

Svetlana je bila prava dizelašica sa snovima da postane go-go igračica, dok je Milica nešto drugo. Svetlana je bila jedna od onih riba koja kad je pitaš šta slušaš od muzike ona kaže uglavnom *youtube*, po sistemu sve. Mada to mi nije bilo toliko važno tada ali ipak nije bila u mom stilu. Milica je nosila crne čizmice, crne helanke i sivu majicu sa zastavom Engleske, sve joj je to super stajalo jer je imala građu manekenke. Imala je prirodnu smeđu kosu, braon oči i osmeh koji pleni tako da ne možeš da skineš pogled sa nje.

Svi smo dolazili iz malih mesta i svi smo bili jedinstveni i drugačiji tamo odakle smo. Sada kada sedimo zajedno imam osećaj kao da se znamo celi život i da smo po prvi put pronašli ljude u čijem društvu pripadamo. Osim Svetlane, ona je tu bila ukras. Prilično pijan počeh da iznosim svoje primećivanje o životu, pa rekoh: „Ne znam zašto i kako ali već od petog razreda kod mene je u školi postojala grupica dečaka koja je pokušavala da zbuni ostalu

decu i da ih decentralizuje od svoje ličnosti, da bi oni ispali kao logičan izbor onih koji vrede. Njihov zadatak je bio da na sve moguće načine demorališu nas koji smo tek upoznavali sebe i svet oko sebe. Takođe su postojale u svakoj generaciji od 2 do 4 ribe koje su postale radodajke i brzo bi se one udale već negde sa 17 godina. Nisam siguran zašto i kako su programirane da se tako ponašaju i da to rade ali radile su, pristajale su da izlaze sa svima. Brzo bi se pročula koja je ta koja daje svima a posle nekoliko godina morala bi da ode is svog rodnog mesta. Takođe sam primetio da su one seljačine u srednjoj školi gledali na nas čudno, na one koje nose iscepane farmerke, majicu Metalike i tako to. Zapitkivali bi „A šta ti je to, onako glupo?!“ Pa sam se dosta trudio da ih obrazujem govoreći im da je Metalika muzička grupa a da je *heavy metal* vrsta muzike. Žalio sam te nesrećnike. Bilo je tu devojaka koje nenisu išle dalje na faks pa se odmah udaju. To je neko nepisano pravilo! Tako je i u svakom razredu, a u mojoj generaciji je bilo 4 razreda, postojao po jedan ludak. Bukvalno blago retardirani manijak koji je napadao sve živo i uglavnom bi već u 6. ili 7. razredu ponavljao pa potom izašao u večernju školu i to bi bilo olakšanje za nas. To je bio sistem, pored rata, tih devedesetih i svega što nas je snašlo – uništavanje i demoralisanje najmlađih. Neki su likovi koje ja znam pukli i do dan danas su u paranojama i kompleksima niže vrednosti“. Jole dodade: „Pa da, tipovi koji nisu uspeli da završe osnovnu boluju od kompleksa više vrednosti“. Na to se uključi Milica: „Mislim da su ti direktori sigurno radili za neke strane službe i uzimali novac da destabilizuju nas najmlađe, pa takve treba ubijati javno na ulicama. Zar se tako javno uništavalo sve a da niko nije pojma imao a ni snage ni hrabrosti da se bori protiv takvih pošasti?! Tužno, ali na nama je bar sada da se borimo protiv tog sistema“. Rekoh zamišljeno dok sam palio cigaretu: „U malim sredinama ti seljaci se boje nas jer drugačije hodamo, drugačije mislimo i nismo ko svi. Zato se oni boje nas, da im ne srušimo njihov truli svet i zbog toga nas napadaju. Šabanima je u genetskom kodu zapisano da uništava sve oko sebe bilo to dobro ili ne i dok uništava na kraju ostaje pustinja oko njega i samo on. Problem za šabane nastaje kada odu u gradove. U gradovima ima previše drugačijih ljudi pa ne može sa svima da se izbori, a u suštini niko ga ni ne jebe 2 posto a to je najbolji način borbe protiv šabana. Šaban u gradu obično napada žene, otima torbe i slično, pa ga brzo i uhapse a potom zaglavi i *tvorza*. Tako da se šaban vraća u svoje selo i ljutito vreba u svom sokačetu svakog ko slučajno zaluta tu. To je neko moje viđenje i formulacija seljaka sa mentalitetom *šabanoti*. Mislim da smo decentrovalizovani i udaljeni jedni od drugih i da na sebe gledamo onako kako bi oni hteli a to je da smo mi puki posmatrači samo u svojim životima! Ja kao slobodno biće koje može da ide gde hoće, da radi šta hoće i da misli kako hoće ne pristajem na to. Želim da upoznam svoje telo, da li više volim kiselo ili slatko, da znam svoje mane i svoje vrline, da prihvatim sebe i svoje zelje jer hoću da sam ja glavna uloga u svom životu i da je svet moja pozornica sreće po kojoj se sa lakoćom krećem. Lepo kaže Cane „sloboda ili ništa“.

*SVAKI ČOVEK MISLI DA SU GRANICE NJEGOVOG VIDOKRUGA GRANICE SVETA, ALI
NEKOLICINA NE MISLI TAKO. PRIDRUZI SE.*

Negde oko pola 3 u zadimljenoj i veseloj sobi nestalo je pljuga a i cirke a baš mi je bilo trulo da se ekipa raspadne. Iskreno rečeno, nisam imao ni prevoz do Makija. Rekoh: „E, društvo, idem da kupim pivo i pljuge“. Jole me je provalio da sam dekontiran, jer smo već popili sve pare koje sam imao.

AKO JE, DAKLE , SVETLOST KOJA JE U TEBI TAMA, KOLIKA JE TEK TAMA!

Imao sam rezervni plan. Snimio sam jednu prodavnicu, imala je kockaste crvene rešetke koje su bilo malo krupnije taman da prođe moja glava – a gde prođe glava i ja ću. Stigao sam prodavnica je bila između zgrada, srećom nije na glavnom putu. Vrata su bila drvena samo sam ih malo jače gurnuo i otvorila se. Provukao sam se kroz rešetke, srećom jer sam mrsav. Nisam imao rukavice ali sam koristio rukave od dukserice. Nisam želeo da uzmem više od onog što mi treba: par bokseva cigara i dve gajbe piva koje sam ubacio u neke platnene zelene cegere koje sam našao u radnji. Krađa je krađa, isti kurac ukrao Jelen ili Tuborg. Ako me uhvate najebao sam.

NEMA VELIKOG I MALOG GREHA, GREH JE GREH. JER MALE LISICE VINOGRAD GRICKAJU.

Veče sam završio u domu sa ekipom do jutra. Našao sam konačno ljude slične meni i mojim interesovanjima. Dolazim kod Makija. On srče kafu, treba na posao. Toliko sam sjeban posle svega toga da mi samo treba krevet.

Pocinje da smara Maki.

- „Gde si bio? Šta si radio?“

- „Bio sam kod jedne ribe“, umorno mu odgovorih.

- „Ti kod ribe!? Sigurno je neka narkomanka!“, Maki se razdra.

Umornim glasom odgovorih sa jedinim ciljem da me ništa više ne pita: „Ma daj, nemoj da me smaraš čoveče“. E kako me je smorio, tako sam osetio potrebu da mi treba džoint da iskuliram. Rekoh mu: „Idi, bre, čoveče u kurac“. Nekako se dovukoh do sobe i obučen se bacih na krevet.

Budim se u pola tri popodne. Zove me Jole: „Brate, aj bani, ostalo je cirke od sinoć“. Dremljiv i sanjiv odgovaram: „Važi. Evo samo da se sredim“. Reče mi: „Brate, dobro smo prošli sinoć, nahvatao sam Milicu“. Odgovorih mu pospano: „Bar neko nešto, meni se Svetlana i nije dopala. Mislim zgodna je ali nemam ja priču sa njom isuviše je plitka. Ono, nemam ja šta da pričam o filmovima njoj kad nju interesuje da li imam kola i da li hoću da je vodim na poselo“.

Nisam ni jeo samo sam se tušnuo na brzinu i čini mi se da sam za tili čas sam bio ko Joleta. Pokucao sam na vrata od sobe, odmah mi je otvorio. Prilično izbezumljen od sinoćnje večeri reče: „Gde si, Pajo, evo buksna“. Popili smo po par piva i opet se smotala buksna. Rekoh: „Jebeš arhitekturu, vreme je da osnujemo bend!“ Joca odusevljeno: „Vau“, i dodade „pa to je sjajna ideja, ali ja nemam pojma da sviram!“ „Ma kul, burazeru, ja cepam gitaru ti rokaj bas, on je lak za sviranje ali trebaće nam bubnjar“. Predložio mi je da pređem kod njega u Dom da zivim, imao je jedan prazan krevet. Brzo je vreme prošlo a on, kao i ja, maštamo ceo život da imamo bend. Već je bilo 22h. Krenuo sam nazad. U prevozu se setih „da čoveče, ja nisam ni doručkovao!“

Ušao sam tiho u stan. Bilo je 5 do 11, radio je TV u polu-mraku. Samo se začulo nervoznim i visokim tonom: „Alo, seljaku, opet si se naduvao!“ Odgovorio sam nervozno i glasno: „Daj, bre, nemoj da me smaraš, nisi mi ni čale ni keva“. U tom trenutku video sam kako iz ćoška ustaje pijani Maki i opali me pesnicom.

- „Hoćeš još?“

Samo sam video totalni mrak. Pao sam i promrmljao sam dok sam ležao u hodniku prekrivajući lice rukama i tihim glasom izustih: „Neću!“. Udario sam glavom od neki ormar kako sam padao. To me je bolelo cele noći. Dovukao sam se do kreveta. Nisam ništa progovario, a nije ni on. Zaboravio sam na glad, nekako sam se osećao kao zatvorenik u tom času.

Te noći sam bio budan. Gledao sam u plafon. Lomile su se misli. Rešio sam da sa prvim jutarnjim svetlom odem odatle. Spakovao sam to malo stvari u torbu, uzeo gitaru i iskrao se iz stana bez pozdrava sa prvim jutarnjim zracima svetlosti. Već oko 6 sati sam bio kod Joce u Domu sa gitarom i torbom. Vidim da nije ni spavao. Otvorio je vrata i rekao veselim glasom sa blagim osmehom: „Pajo, do jaja, nabavio si gitaru! Ajde upadaj!“

BURA PROČIŠĆAVA MORE, ALI I BURA U DUŠI PROČIŠĆAVA DUŠU.

Nije hteo da me pita za masnicu na oku, sve mu je bilo jasno. Na stolu su stojale 2 bele linije, rekao je da je to spid, nije kao hors razbuđuje malo. Da nas digne, da se podignemo i opustimo. Smotao je novčanicu i snifnuo liniju i reče: „Hoces?“ „Ma ko ga jebe, moze malo“, odgovorih. Pičili su u tom trenutku Ramonsi, dva dana nismo spavali. Negde pred zoru dobio sam strašno dobru ideju da napisem horor knjigu. Počeo sam da pišem u svesci gde su moje pesme. Radnja bi bila o tri brata od koga se jedan razboli i umire, a potom se povampiri kao i mnogi drugi. Razlog za njegovo vraćanje iz mrtvih je virus koji nekontrolisano budi mrtvake. Uglavnom, napadaju noću tako što se penju na drveće i čekaju svoju žrtvu da prođe tuda, a zatim skaču na žrtvu i ispijaju svu krv. Ljudi da bi se spasili od tih hodajućih čudovista prave još jedan virus i traže dobrovoljce koji će se žrtvovati u borbi protiv vapira. Jedan od te dvojice se prijavi da bi se borio protiv vapira, kad mu ubrizgaju virus postaje vampir koji se hrani isključivo vampirskom krvlju, to je put bez povratka. Kada se oslobode svih vapira oni moraju da izvrše samoubistvo jer ne postoji lek. Ostaje treći brat koji je čovek i koga progoni rođeni brat koji je vampir!

Počelo je da me popušta pa sam rešio da završim još nešto od opijata, nešto čime mogu da iskuliram i da zaspem jer spid me više ne radi a ne spava mi se! Krenuo sam kod Dekija, koji živi kod Crvenog krsta, da završim neku vutru jer je Joleta mrzelo da ide pa ga je zvao i rekao da ću ja doći. Našao sam se sa tim tipom u nekom haustoru. Bio je mršav, klempav, visok, nosat, crnog tena. Zvao sam ga na mob i rekao: „E, Paja ovde, Joletov ortak, evo me kod krsta“. Odgovorio je promuklim glasom: „Uđi u taj žuti haustor, vidim te“. Ulazeći u haustor pozdravili smo se i rekoh: „Brate, daj mi jedan pak vuje za soma“. Kaže hrapavim glasom: „Nema sad, ali ima nesto drugo – zuto“. Nesigurno odgovoram: „Pa, nikad nisam to radio, a ovo mi treba da me spusti da zaspem“. Ubedljivo reče: „Ma, brate, spustiće vas hors, slobodno, daću ti dva tera za soma“. Pristadoh nesigurno i dadoh mu keš, a on meni 2 tera. Krenuli smo da se rastajemo, kad mi reče: „Stavi to u carapu, ima ih ovuda“. Mislio je na kerove!

Uleteo sam na trolu, pa na tramvaj, a zatim na bus i za tili čas mi se gubio trag i brzo sam došao do Doma. Došao sam nazad u sobu i bacio Joletu na sto 2 kvotera, on je već bio upoznat sa horsom. Izvukli smo po lajsnu uz kafu, pa još jednu i taman kad sam pomislio da

me ne radi hors bacio sam peglu. Ubrzo sam zastondirao na fotelji. Pomislih u onom stondu dasa znao da ću to kad tad uraditi. Ne znam kako, jednostavno sam znao. Za mene heroin je bio granica koju sam morao da pređem. Mada sam imao jedno pravilo koje nikada nisam prekrasio, a to je: nikada na gan samo na nos. Sutradan mi je Jole rekao: „Pajo, brate, nemoj nikad više od tri dana zaredom da uzimaš hors, zajebano je da se navučeš“. Tog dana sam bio neobično smiren i ubrzo sam se vratio u studentsku rutinu: faks, predavanja, čitaonica, menza, vikendom neka svirka za dž ili neko pivo u KST-u.

SVI MI, BILI RATNICI ILI NE, IMAMO MALU, MILIMETARSKU PRILIKU KOJA NAM S VREMENA NA VREME ISKRSNE ISPRED OČIJU. RAZLIKA IZMEĐU PROSEČNOG ČOVEKA I RATNIKA JE U TOME ŠTO JE RATNIK TOGA SVESTAN I UVEK JE BUDAN, NAMERNO ČEKA DA TA MALA, MILIMETARSKA PRILIKA ISKRSNE A DA JE ON SPREMNO ZGRABI.

Spremajući ispit sam upoznao nju. Bibliotekarku. Imala je crnu kosu, crne naočare, belu bluzu, crnu suknju, zgodne noge. Imala je samo 38 godina. Odmah se videlo da je rokerka, imala je i na članku istetoviran mali pis tako mali da ga je bilo teško videti. Sedela je za stolom i nešto pisala, a ja sam sigurnim koracima hodao ka njoj. Pitao sam je: „Izvinite, da li se svaki muškarac zaljubi u vas?“ Prosto je to izletelo iz mene. Rekla je: „Da“. I uz osmeh dodala: „Ja sam srećno razvedena“.

Bila je to neobuzdana strast koja je gorela u meni, zračila je nekom seksualnom energijom tako da kad god pomislim meni se digne. Nisam bio siguran da li sam se istripovao ili je sve tako i da i ona oseća taj erotski naboj između nas. Sve mi je to bilo nerealno, ali ja sam u tom trenutku bio usamljeni mladić željan seksa. Što sam više razmišljao o tome više mi je to zvučalo realno. Čak sam dok drkam mislio na nju. Dok sam u to vreme pretraživao po netu samo porniće sa temom bibliotekarki. Sve više sam bio opsednut time ali nisam znao kako to da iskažem.

RAZVOD, TAKO JE KAZANO: „KO OTPUSTI ŽENU SVOJU NEKA JOJ DA OTPUSNU KNJIGU“. A JA VAM KAŽEM DA SVAKI ONAJ KOJI OTPUSTI ŽENU SVOJU, OSIM ZBOG PRELJUBE, NAVODI JE DA ČINI PRELJUBU; I KOJI SE OŽENI OTPUSTENICOM, PRELJUBU ČINI.

Dolazio sam danima u biblioteku, ponekad da bismo samo popričali tražio sam priliku. Nekad mi je bilo glupo bilo šta da kažem, a ponekad je bilo previše ljudi okolo. Primetila je da je gledam sa požudom i tako sve dok jednog dana nije prišla i rekla: „Hajde pitaj me, glupane“. Nasmejala se. Rekoh zbunjeno: „Šta da te pitam?“ Veselo odgovori: „Pa, da odemo na kafu?“ Rekoh začuđeno: „Hoćeš na kafu?“ Uz veliki osmeh odgovorila je dok me je gledala pravo u oči: „Ma, naravno, hajde polazi“.

Ta seksi bibliotekarka i ja smo otišli u okolni kafić. Ona je pila čaj, ja vinjak da ubijem tremu. Pričali smo o muzici i filmovima. Apsolutno se poklapala sa mojim intelektom. Pričali smo o filmu „Trinaesti sprat“. I ona i ja smo doneli sličan zaključak: da film predstavlja na neki način nas i da u nas ulaze dobre ili loše sile i preuzimaju kontrolu a da mi nismo ni svesni toga, kao i da se posle naše smrti zapravo selimo se na drugi nivo. Ključno u filmu je kada dobije poruku da ode na kraj sveta. Taj virtualni svet predstavlja svet iznad tog, ali i iznad tog ima još jedan svet što nas stavlja negde u sredinu. Negde predstavlja trenutak shvatanja

i buđenja svesti u nama. Trudio sam se da ne buljim u njene sise, rekoh biću pristojan ovog puta. Kako je razgovor odmicao ja sam se sve više u mislima borio sa činjenicom da nemam dovoljno keša za piće kako bih platio račun. Smislio sam da ona ode, a ja kasnije da kao platim pa da konobaru iskukam na priču da ću mu doneti pare samo da skoknem do gajbe.

Krenuli smo ka šanku, otela mi je račun iz ruke i platila. Ja sam se pravio u fazonu „ma ne, ja ću“ ali smo oboje bili svesni kako stoje stvari. Rekla je da mora kući! Učtivo odgovorih: „Hvala za piće, da li mogu nekako da se odužim?“ Ona će na to nekako stidljivo: „Pa, može možda jedna mala usluga“. To sam i čekao, mislim se u sebi. „Naravno, a to je?“ Opet uz osmeh: „Da večeras izađemo na večeru“, reče Jelena. Vau! Rekoh: „To je super!“ „Onda se vidimo u 7 kod Dva jelena.“

Večera je bila uz vino i te fore, a plus da još ona plaća zvučalo je suviše dobro. Pitao sam je: „U čemu je fora?“ Rekla je sa osmehom, dok je držala čašu vina u ruci, da je to restoran njenog bivšeg muža i da želi da ga napravi ljubomornim. Začudoeno naglas odgovorih: „Mora da je teška budala kada je napuštao tako pametnu i lepu ženu.“

Počela je da mi priča njenu nesrećnu priču... „Vidi, bila sam srećna sa njim i ostala sam trudna, ali mi je plod uginuo. Par godina smo bili srećni i pored toga, a onda je on počeo da me vara i ćutala sam jer sam bila srećna, mada me je u to vreme on ubeđivao da to nije tačno i da ja umišljam. Međutim, u kuci kod Cvetkove pijace se sastajao sa ljubavnicom sa kojom je i sada u vezi. Sve je to videla moja drugarica sa faksa koja je živela u blizini. Tako da kada on izađe iz kuće, ona dežura i motri da li će on ući u tu kuću. Par puta sam sa njenog prozora videla kada dolazi tu i ta njegova ljubavnica. Čak sam videla i kako izlaze zajedno dok je on ljubi u usta, a zatim seda u kola i odlazi. Posle toga sam mu spakovala stvari i izbacila ga iz stana, a za to mi je trebalo mnogo hrabrosti“. Rekoh sa nevericom: „Zajebana spika, nema šta“. Digla je ruku i rekla: „Kelner, račun molim“. A zatim je rekla drsko i pomalo seksi: „Vreme je“.

Meni je bilo ok, sve dok ta seksi bibliotekarka finansira, ma boli me patka, do jaja mi je. Pomislih mora da je žešće sjebao taj njen bivši kada mu ovako vraća na očigled svih. Sa druge strane, ego mi je rastao, mislio sam mora da sam velika faca kada ona mene izvodi i to samo da me privede. Pa se setih, u stvari jedino ona mene može da privede jer ja i kada bih hteo ne bih imao gde. Krenuli smo kući, mislim da je ovim moja misija završena.

STVARIMA OD VELIKOG ZNAČAJA TREBA PRISTUPITI OLAKO. STVARIMA OD MALOG ZNAČAJA TREBA PRISTUPITI OZBILJNO.

Zaustavila je taksi dok sam ja stajao po strani, iza nje. Taksi je brzo naišao dok je ulazila u automobil ja sam stojao i posmatrao sa naizvesnošću da li će sada otići iz mog života. Nervozno sam gurao ruke u džepove, a zatim sam čuo kako kaže: „Hajde. Pajo, upadaj, nema buseva, idemo kod mene“. Ta rečenica je obećavala. Sa vrata sam joj odmah po ulasku u stan gurnuo glavu u sise. Poljubila me je. Dugo smo se ljubili, zatim sam je podigao na sto i raširio noge. Dok smo se ljubili gurnuo sam joj prst dole i osetio da je vlažna. Povikala je da me želi. Skinuo sam farmerke dok smo se neprestano ljubili. Pomerio sam joj tange malo sa strane i gurnuo ga. Ušao je glavić, pa polako ceo dok je ona počela da dahće ja sam joj lizao

sise. Iza mene je bila stolica, snažno me je gurnula od sebe tako da sam pao na nju a zatim je ona skočila na mene. Dok se nabijala hvatao sam je za dupe i lizao sise. Šapnula mi je na uvo da mogu da svrsim u nju slobodno bez posledica. Uh to, pomislih, podigao sam je i bacio je na bračni krevet sa ljubičastom svilenom posteljnom. Počeo sam da se derem: „Svršiću!“ Rekla je: „Svrši u meni“. Ubrzo se to i desilo.

Uh, tačno mi je to bilo neophodno. Ležali smo posle toga u krevetu, pričali smo ko se čega plašio dok je bio mali. Predložila mi je da se tuširamo zajedno, a u tom trenutku je to zvučalo fantastično. Ljubili smo se u tuš kabini a onda je ona počela da ga liže. U jednom trenutku sam je podigao levom rukom, potom njenu desnu nogu i gurnuo ga dok smo se ljubili. Jebote, rekao sam joj da se okrene i gurnuo joj ga u dupe. Polako glavić, glasno je vrisnula. To me je dodatno uzbudilo pa sam ga gurnuo do pola. Vrisnula je: „Boli me!“ Sav ushićen rekoh: „Jao, čekaj još malo“ i izvadio sam ga.

Nisam svršio, ali smo nastavili pod tuš kabinom da se ljubimo a zatim pošci u spavaću sobu da dovršimo posao. Gurnuo sam joj jedan prst, nije je bolelo. Gurnuo sam drugi, malo je zbolela guza. Pomislih, matorka ga nikad nije primila u guzu. Prislonio sam glavić na otvor i polako počeo da ga nabijam dok sam je udarao po guzi. Bolelo ju je jako, odjednom sam ga uterao celog. Vrisnula je od bola, ali i do novog zadovoljstva. Nabijao sam ga jako dok je stenjala a onda sam ga izvadio i svršio joj na leđa.

Pitao sam je: „Posle razvoda kako ti je bilo? Kako si se izborila sa tim?“ Skuvala je kafu, a zatim počela da priča: „Jednom mi je upao u stan i držao nož ispod grla dva sata i pretio da će da me ubije. Često mi je slao poruke da će da me ubije. Strašno sam se bojala i nikome nisam smela da kažem. Samo sam ćutala, bila sam izgubljena, pušila sam po tri pakle cigareta i nisam smela da izađem iz kuće. Gde god bih otišla od svakih kola i od svakog lika bih se plašila misleći da je to on. Život mi je bio pravi pakao. Često bi me progonio oko posla i oko kuće, bila sam sama i nezaštićena, a nikome nisam smela da kažem. To je tako bilo dok nisam počela da idem kod psihijatra“. Naglo sam je prekinuo pitanjem: „Na koji način te je držao vezanu, u mentalnom smislu? On je pravi manijak, to je moja konstatacija!“ „Psihijatar mi je rekao da ne čitam te poruke od njega i da je najbolje da promenim broj telefona. Prepisao mi je antidepresive i bromazepame. U svakom slučaju, otkada je otišao bilo mi je lakše, pao mi je kamen sa srca a i nisam više živela u strepnji i u iščekivanju kada će mi se desiti nešto loše“. Pitah je: „Pa, to je bilo davno. Kako je to funkcionisalo s obzirom da i tebi treba neko u emotivnom smislu?“ Reče malo uznemireno: „Znaš, kada sam našla prvog momka bojala sam se da me bivši muž ne ubije zajedno sa njim. Kada bih odlazila kod njega bojala bih se da se vratim kući da me on ne čeka. Nudio se taj moj momak da me prati kući, ali sam se bojala da nas ne vidi zajedno“. Pitah je: „Dok ste živeli zajedno da li te je uhodio?“ Reče: „Pa da, ako bih stala da popričam sa nekim napao bi me sa pričom da mi je to ljubavnik, što nije bilo tačno jer ga nikada nisam prevarila dok sam bila u braku. Sada je sve prošlo i postalo je nebitno. Dobro sam sada“. Uz veliki uzdah kažem joj: „Žao mi je što si živela u tom paklu. Nažalost, ludaka ima svuda i to njihovo ludilo se u mladosti ne vidi toliko ali kasnije ono nalazi put. Ti si bila savršena žrtva i to njegovo mučenje je trajalo godinama, jer tip je očigledno totalni manijak. Imao je ljubavnicu, a tebe mučio i jurio dok je bio sa njom, mislim da bi trebalo da muškarac bude dostojanstven u svemu a pogotovo prema ženi. Nažalost, takvih manijaka je dosta i treba ih prijavljivati“. Reče Jelena: „Da dodam i

rezimiram, jeste treba ih prijavljivati u policiju da se zna da su manijaci jer ako oseti da je meko onda će jos vise navaljivati. Često mi je govorio da sam ružna i glupa, time mi je ubijao samopouzdanje, tim ponižavanjima dok sam ja preispitivala stav šta to nije u redu sa mnom. Iskorišćavao me je materijalno i fizički kažnjavao i ponižavao toliko da sam mrzela sebe. Posle kada sam ga izbacila iz kuće, tada su krenule noćne more, strah, panika, pretnje. Pa onda sa vremena na vreme želi da se vrati, pa mi govori da me voli, pa opet preti, pa opet me kao voli i želi da se pomirimo. Spas sam našla tako sto sam našla dečka i skrenula misli sa tih događaja i definitivno od takvih treba pobeći vozom u nepoznatom pravcu“. Zasmišljeno upitah: „Zar muškarac koji neće da muči ženu ispada slabić? Ja ne želim da budem mučitelj niti mučen!“ Odgovori mi: „Ne treba tako nešto da se dogodi nikome i ne treba ženu držati u strahu“.

Dani su prolazili, a i meseci. Sve manje sam išao kod bata Joleta u Dom, a sve češće posle faksa kod Jelene u stan, a uveče ostajao kod nje da prespavam sa izgovorom da nemam prevoz do Doma, ne rade tramvaji u sitnim satima. Klope je bilo, nisam morao da dajem za smeštaj, jedino sam vikende provodio u Domu. Pošto je to između nas bila tajna...

NIJE DOBRO KADA OD JEDNE STVARI NASTANU DVE. NE TREBA TRAŽITI NIŠTA VIŠE NA PUTU SAMURAJA OD NJEGA SAMOG. TO, TAKOĐE, VAŽI I ZA SVE DRUGO ŠTO ZOVEMO PUT. AKO NEKO SVE SHVATI NA OVAJ NAČIN, MOŽE DA SE UPOZNA SA SVIM PUTEVIMA I SVE VIŠE BUDE U HARMONIJI SA SAMIM SOBOM.

Blejšao sam u sobi, slušao neke stare kasete i zamišljeno držao knjigu u rukama dok sam razmišljao o svemu i svačemu a i o opijatima, odnosno neke vrste lekova za smirenje koje sam uzimao, pružali su mi prividno olakšanje jer sam tako nalazio razlog da opravdam ljudsku glupost. Jedino tako sam mogao komunicirati sa idiotima. Dosadilo mi je da stalno slušam o njihovim manama. Uz pomoć opijata sam imao bar malo mira u glavi. Tok tih misli prekida Jole nervoznim ulaskom u sobu i drhtavim glasom pita: „Brate, imaš 250 dinara treba mi za granje?“ Ljutito reko: „Brate, imam 200, uzeo sam od ove moje za pljuge“. Kaže Jole: „Daj da se talimo tih 200, a ja ću da se uleram 300 kod Teče“. Na kraju nisam ni duvao, radilo me na paranoju. Ono, ne želim da sam dostupan, stalno se pitam zašto se ovo desilo, zašto ono, ma u kurac, bolje bi mi legla brzina. Zapalio sam na neku svirku, bila je za dž, svirao je bend Gužva u šesnaestercu. Blejšao sam onako, kad vidim poznato lice: Maki sa jednom seljačinom iz Begaljice – Tapirom.

JER KAD IDEŠ SA SUPARNIKOM SVOJIM POGLAVARU, POTRUDI SE DA SE JOŠ NA PUTU IZBAVIŠ OD NJEGA DA TE NE ODVUČE SUDIJI I DA TE SUDIJA NE PREDTA TAMNIČARU A TAMNIČAR DA TE NE BACI U TAMNICU. KAŽEM TI: NEĆES IZAĆI ODANDE DOK NE DAŠ I POSLEDNJU PARU.

Maki me je primetio, prišao i upitao: „Gde si, mali? Jesi za pivo?“ Odgovorih pomalo stidljivo: „Može“. Doneo je pivo, a meni je bilo malo trulo posle svega pa me opet nešto upita: „Hoćeš da svratiš u nedelju na ručak?“ Odgovorio sam krajnje nezainteresovano: „Brate, nasao sam ribu kojoj sam se uvalio na gajbu. Redovno kuva“. Svirka ko svirka, a sredinom februara zna kiša da smara, kao i Maki kad se napije. Grleći me Maki me upita: „Jel se radiš? Ja ću da te cimam da radiš test, da daš mokraču. Čime se radiš?“ Tako da sam

pobegao odatle na foru: „E, idem ja nešto samo tu do sanki, sad ću da se vratim“.

Zapalio sam odatle, pešaka sam spičio do Doma brzim i nervoznim koracima sav u tripu da će sada da krenu da me jure kolima Maki i ekipa. Bio sam u starkama, a asfalt je bio hladan dok je neka kišica blago rominjala. Već sam oko 1 bio u Domu, a tamo ono što mi treba: brat Jole sa Milicom vari! Upadam u sobu i kažem sjebanim glasom: „Daj cim da se iskuliram malo!“ Milica mi dodaje džok uz opasku i smeh: „Kakva promena, mora da je zbog kiše“. Krenem da se presvućem i spazim u ormaru moju gitaru. Kresnem pojačalo, priključim gitaru i počnem da sviram od Bob Dilana „Like rolling stones“. Kada sam završio pesmu, sinulo mi je i rekoh: „Jole, ti ćeš da cepaš bas“. Jole predloži: „Evo Milica će bubanj, ona i zna da odsvira po nešto.“ Milica je odmah pristala i ispričala je da joj je bivši dečko svirao bubnjeve pa je dosta naučila. Jedino nije znala skoro ništa oko opijata, a Jole je nju polako uvodio u taj svet. Što se ona više zaljublivala više je vremena provodila sa njim i više su se radili, a u početku je to bila samo vutra. Kako je vreme prolazilo, bilo je tu svega i svačega. Ja sam se držao starog uličnog pravila a to je „nikada se ne muvaj sa ortakovom ribom čak i kada raskinu“.

Našao sam neke svoje stare pesme, njima se dopalo. Bila je to Bricina pesma.

*Priđi bliže i ne pitaj zašto,
Ja nosim sunce koje se gasi,
Ovo je kao san koji ne možeš poreći,
Zašto onda ne bi probala i ti.*

*Šta je urađeno, urađeno je,
Hajde probaj da uhvatiš moju vožnju,
Ovo je usamljena noć,
Jer sutra me nema.*

*Pokušavam da budem jak,
Sunce prži,
Ne razumem ni ja,
Pa zašto ne bi probala.*

*Ne okreći se,
Šta je urađeno, urađeno je,
To sam samo ja,
Ovo je san koji ne možeš poreći.*

*Hajde probaj da uhvatiš moju vožnju,
Ovo je usamljena noć,
Jer sutra me nema,
Ovo je usamljena noć.*

Ovo opisuje tren kada ja nju gledam u oči i ona mene. Tako dok se gledamo gorimo od želje jedno drugim ali niko da se usudi da pređe tu barijeru i čekamo ko će prvi koga dotaći. To

čekanje traje večno a mi u sebi gorimo od želje. Mali lični pakao u kom ti je lepo ali nikako nema onog vrhunca već je većito napeto. Nemaš odgovor da li ti je dobro ili loše zato što ti je i jedno i drugo u isto vreme.

Već sutrašnjeg dana smo bili u studiju sa dogovorom da samo radimo naše stvari. Nikako obrade. Razgovarao sam sa njima zašto žele da se bave muzikom? Jole je rekao da je to definitivno način da smuva neke dobre ribe. Milica je rekla da želi kabriolet crveni, tipa Ferrari, i da vozi negde pored mora u Australiji. Ja sam jednostavno rekao da ja moram na neki način te moje pesme da izbacim iz sebe da budu slobodne i ovo je jedni način na koji ja to mogu da uradim. U studiju smo se utalili sa tipom koji drži studio za spid.

Pitao sam Nemanju: „Batice, jesi u fazonu brzine? Fali nam 200 kinti pa ako hoćeš u tal?“ Nemanja reče malo začuđeno: „Može, zašto da ne!“ Izvadi 200 dinara iz džepa i dade mi. Opet sam ja morao da idem da završim. Zvao sam Teču, a njega mi je preporučio Jole. Uzeli smo mic, a već tamo oko 3 ujutro smo ga ponovo zvali. Teču se kretao kolima tako da nije nikakav problem bio naći se sa njim. Došao je u blizini studija kolima, a ja sam ga već čekao na dogovorenoj tramvajskoj stanici. Video sam ga i ušao u njegov auto. Rekoh dok sam mu pružao ruku: „Evo soma, daj jedan“. Pružio mi je ruku i rekao: „Gde si, bale, evo komad ali stavi u usta ako te startuje murija da progutaš“. Rekoh opuštenim glasom: „Nemaš frke, matori“. A na to on dodade: „Ako ti slučajno panduri nekad nešto nađu kažeš da si bio na splavu prošli vikend i da si sreo staro društvo i neki lik kome si zaboravio ime ti je dao to da se počastiš ali ti nije tražio pare. Te priče se drži i u muriji i na sudu“. Upijao sam te reči i kazah: „Dobra priča, pije vodu. Moram da palim, čekaju me u studiju“. Izleteo sam iz kola i otrčao do studija, a on je dodao gas i nestao negde po beogradskim ulicama.

Proba je potrajala sve do 8 ujutro. Nemanja, tip koji drži taj studio, nas je zagotivio. Tako da ako ga ubacimo da svira trubu kod nas u bendu imaćemo besplatne termine. Nemanji je bio nadimak Debeli i on je oduvek želeo da svira ali nikako nije mogao da održi bend pa je otvorio studio. Jednostavno, morao je da ostane u muzici. Bio je to tip širokog osmeha, plav, krupnije građe i dobre duše. Povremeno je radio i tetovaze. Pitao me je šta bih ja istetovirao. Sigurnim glasom mu odgovorih dok sam drndao neko pojačalo: „Zid!“ Upita začuđeno: „To nešto na temu Pink flojda?!“ Dao sam potvrđan odgovor, ali je objašnjenje usledilo mojim rečima: „Svakako ta tema, ali zid kao tet bi trebalo da čuva da dobro u meni i dalje ostane u meni a da spreči loše da uđe u mene“. Bio je oduševljen pa mi je ponudio besplatno da mi uradi tet. Pristao sam i odmah je krenuo da crta na levoj ruci između bicepsa i ramena jedan mali prost zid od svega nekoliko linija ali sa koplikovanom filozofijom koji je taj tet nosio sa sobom.

Koliko god nas gotivio trebalo nam je oko 500 evra da bismo uradili profi, a jedino vredno što smo imali to su naši instrumenti a to ne možemo da prodajemo. Dugo sam smišljao gde i kako naći novac, matorci to ne mogu da razumeju. Smislio sam plan da završim nešto malo više spida, pa da to preprodam da bi skupio te pare koje su nam potrebne za to. Isključivo iz tog razloga sam hteo to da radim dok bend ne stane na noge i dok ne počnemo da živimo od svoje muzike!

Sunce je pržilo oči tog jutra a ja sam sav znojav i urađen krenuo kod Jelene kući. Bio sam sav

srećan jer imamo demo za moju pesmu Ljudi u noći.

*Danju spavam noću lutam sam,
U mislima ka tebi idem i trazim put,
Uspat srećem one kao ja,
Nocu srećem ljude,
Ljude ranjene i lude koji traže sklonište od tuge,
U noći se bolje vidi ko je ko,
Tražim put koji nas vodi u istom pravcu,
Tražim put tamo gde ćemo se sresti,
Ljudi u noći uplašeni od lažnih osmeha,
Ljudi u noći traže tople poglede,
Tražim put koji nas vodi u istom pravcu,
Tražim put tamo gde ćemo se sresti,
Danju spavam noću lutam sam,
U mislima ka tebi idem,
I tražim put,
Uspat srećem one kao ja,
Noću srećem ljude, ljude ranjene i lude,
Koji traže sklonište od tuge,
U noći se bolje vidi ko je ko,
Tražim put koji nas vodi u istom pravcu,
Tražim put tamo gde ćemo se sresti,
Ljudi u noći uplašeni od lažnih osmeha,
Ljudi u noći traže tople poglede.*

Kada sam došao ništa me nije pitala, odmah me je napala da se kresnemo mada meni nije bilo do toga pa sam iskulirao uz tuš. Uveče kada je došla sa posla igrali smo se nekih njenih fantazija. Pretvarala se da je Kleopatra, a ja sam glumio roba koji bi je seksualno zadovoljavao. Čak mi je kupila cijalis. Uh, taj seks je trajao satima. Bila je iznad mene i jednim pokretom je skinula spavaćicu sa sebe. Ugledao sam njenu picu i velike i teške sise. Bila je uzbuđena kao ja. Poljubila me je, a onda ljubeći mi grudi i stomak halapljivo strpala kurac u usta. Uvlačila ga je i izvlačila. Mislio sam da će da eksplodira. Opkoračila me je, zajašila, igrajući se sa njim oko pice a onda ga uvukla u nešto toplo i lepo dižući i spuštajući guzu. Sise mi je namerno gurnula u facu, tako da sam joj sisao bradavice. Povika: „O maleni, niko me više neće jebati nego ti. Jebe te tvoja Kleopatra.“ Cvilela je, a od sisa u ustima nisam mogao ni da pisnem. „Nećeš ovo nikome pričati“, govorila je dok se nabijala. Reče: „Hajde da mi ližeš picu, robe!“ Legla je na leđa i raširila noge. Primakao sam se, lizao sam od stomaka ka dole. Gurnuo sam glavu u njenu picu pokušavajući da je jezikom jebem. Lizao sam i ljubio kao da su usne na licu. Kada smo svršili rekla je: „Sad spavaj, budi dobar“. I opet sam spavao go i probudio se u njenom zagrljaju. Kako mi se jebe i sada dok leži gola pored mene, još se nije probudila a već ga liže toplim jezikom. Guta ga polako i duboko, topi ga u ustima. Kakvo uživanje, hvatam je za kosu i nabijam joj ga celog u grlo. Počeo sam da joj ližem ribicu, vlažnu i mokru. Ustaje, okreće me na leđa i nabija se jako u jednom pokretu. Dok su joj bradavice tvrde, meša jako i polako. Počinjem da ludim, okrećem je i bacam je na leđa a noge dižem na ramena dok ga guram duboko i jako. Uživa i znoji se i celo telo joj je vlažno.

Počinje da se grči dok ga nabijam sve jače i počinje da se dere dok svršava tako jako da ostaje bez daha dok je punim i ljubim po vratu.

Pitao sam je da mi pozajmi soma dinara da kupim žice. Dobio sam dva soma. Pomislih bi će i za pivo pored žica. Bend je blejao u studiju tog dana, a ja sam se vraćao od Teče sa brzinom, novim žicama i suncem u očima.

Bacio sam mic na sto i rekao: „Mlada časti“ uz glasan smeh. Dok smo šifucali te male i tanke bele linije započeo sam priču o tome kako se gomila likova sa kojima niko ne želi da se druži skuplja se u gomile. To su kurve, narkomani, sitni prevaranti a oni su osuđeni da se druže jedni sa drugima zato što niko neće sa njima. Napadaju normalne ljude ili grupu ljudi koja se druži međusobno i bukvalno im ne da da se druže. Taktika im je sledeća: da izaberu jednog iz te grupe, namame ga da se druži sa njima preko neke ribe a zatim krenu da ga napadaju a uglavnom im je motiv izvlačenja novca od te osobe i svako s kim se taj druži biva izložen nekoj vrsti torture. Tako da njihova zrtva nema s kim da provodi vreme pa mora da se pokloni njima. Samo zajebali su se, mi ne klečimo pred janjičarima! Zapričali smo se i u jednom trenutku rekoh: „Pa, bendu treba dati ime“. Bilo je raznih ideja: Divlje cvece, Čiode u glavi, a onda je sinula genijalna ideja Mračne bajke.

Svi su se složili, a i braća Grim su zapravo pisali mračne bajke. Tako je bend rođen i negde pred zoru snimljen je prvi hit. Bilo je to u stilu Sex pistolsa. Basista je svirao na jednoj žici, bubanj sa prostim ritmom i moja 3 akorda i pevanje, dok je Debeli bio za miksetom jer u tome nije bilo mesta za trubu pa je postao naš tonac. Pesmu, Devojka heroína, smo poslali Radiju 202 za emisiju Demo ekspres i Vladi Džetu se svidela stvar i ubrzo smo dobili da sviramo u klubu Danguba na takmičenju demo bendova pod nazivom Demo ekspres. Joletu je bilo svejedno a Milica nije bila sigurna, ali sam ih ja ubedio da idemo na to takmičenje pod izgovorom da ne možemo da izgubimo nešto što i nemamo! Tako da su njih dvoje pristali posle te priče i počeli su da gledaju svet mojim ocima bez straha!

*Ti si moja heroína,
Ti si jača od heroína,
Ja sam te čekao,
Ja sam te našao.*

*Ja vidim put,
Ja vidim oči koje sanjaju o sreći,
Ja vidim put,
Ja vidim oči koje sanjaju o sreći.*

*Ti znaš moje snove,
Da li znaš kuda vode ove staze,
Sve je oduvek bilo jasno,
Čekamo jutro.*

*Ja vidim put,
Ja vidim oči koje sanjaju o sreći,*

*Ja vidim put,
Ja vidim oči koje sanjaju o sreći.*

*Nečije ruke ne daju da krenem,
Zato pravim strahovitu buku,
Svetlo koje sija u mraku,
Dok ne svane.*

*U ovom svetu tama vlada,
Ali jutro uvek svane.*

Iskru za ovu pesmu sam dobio kada sam osetio da mi je više stalo do Jelene nego do toga da se uradim. To je bila jača droga, nego ona koju sam uzimao. Toliko jaka da mi je samo ona bila potrebna, sve ostale hemikalije su otišle u zapećak. Toliko moćan osećaj da je bio jači i od heroina a ja sam samo opisao osećaj toga u pesmi Devojka heroina. Ta borba dobra i zla u meni, a ja sam epicentar svega toga.

Jedne večeri dok smo ležali u domu i slušali radio začuo se hrapavi glas Vlade Džeta: „A sada hit sigl grupe Mracne bajke sa pesmom Heroina“. Pojačali smo radio do kraja. Rekoh: „To je to, do jaja!“ U tom se trenutku pojavila Milica na vratima sa osmehom: „Momci, jeste li čuli? E, da, cimaju me drugarice da vrše nešto, dale su dva soma“. Rekoh: „Može“, kao iz topa. Uzeo sam brzo pare iz njene ruke i otrčao kod Teče. Rekoh: „Bajo, daj mi 2 paka vuje“. Kaže: „Nema, ima samo golden braun“, misleći na hors.

BUDALA SE UZDA U ČAS NEPRIJATELJA.

Ma rekoh: „Može“. Mada sam skapirao da je to fora i da nas navlači sa pričom da nema to što nam treba ali ima nešto drugo. Ma ko će sad da misli o tome. Ušao sam u jednu zgradu, popeo se na treći sprat, nacrtao lajsnu na stepenicama i obazrivo gledajući da neko ne naiđe sredio se. U povratku sam skapirao da je ovo slavlje bilo u stilu Džima Morisona dok sam ključao u tramvaju i u tom trenutku me bilo baš briga za sve. Odneo sam i dao Mici da da drugaricama i rekao: „Bilo je samo ovo“. Mica je klimnula glavom i rekla: „Pa ok je, hvala u svakom slučaju. Hajde da se počastimo malo!“ Rekoh: „Može“. Izvadio sam CD i nacrtao iz kesice 2 lajsne a zatim brzo snifnuli dok ne dođu drugarice. Zatim sam se vratio u svoju sobu i potonuo u slatki stond.

Sve više su me zvali drugari iz Doma da odem da im završim kod Teče a sve manje sam išao na faks. U principu, klonio sam se murije i nisam pravio sranja da me ne startaju za gudru mada sam iskusno to nosio u ustima u slučaju da me startuju da mogu da progutam. Što sam se više cimao da nekom završim nešto sve više sam upadao u zamke sopstvenog uma. Nadajući da ću zaraditi neke pare radeći taj posao sve više sam se gudrao, tako da ja tu zaradu nisam ni imao a još sam morao da dodam. Već je došlo proleće a ja sam bio prilično dekontiran. Zvao sam Jelenu da mi da 500 dinara. Rekla je da dođem ali i da zeli da glumim provalnika i da je uzmem na radnom stolu i to žestoko.

Brzo sam stigao tamo. Pozvonio sam. Otvorila je vrata u baden mantilu, mokre kose. Jako

sam je gurnuo, odbila se od zid. „Progovori! Zvaću policiju, bitango mala!“ a ja sam izvadio nož. Naravno sve je to bila gluma! Razdrao sam se: „Iseći ću ti lice ako ne klekneš!“. Kleknula je. Izvadio sam kurac i stavio sam joj ga ispred lica. Držao sam je za kosu dok sam je lupkao po obrazima sa njim pa sam joj ga potom strpao u usta. Pušila ga je slasno, pljune na njega pa ga opet vrati u usta. Iz malog hodnika brzo smo bili u dnevnoj sobi, držao sam je jednom rukom za usta drugom za sisu dok sam bio iza nje. Previo sam je preko radnog stola, neki papiri su popadali. Podigao sam svileni roze baden mantil i jako joj ga gurnuo do kraja a ona je vrisnula. Jednom rukom sam je držao za rame a drugom vukao za kosu dok sam joj ga nabijao se jače i jače, vrištala je jako „u mene, u mene“. Znao sam da ne može da zatrudni, pila je hormonske tablete pa sam svršio u nju. Rekla je da je bilo strava i dala mi je 50 evra. Nema sitno a i zaslužio sam da kupim nešto lepo sebi, rekla je. Pitala je da li ću ostati na večeri. Rekao sam da moram da učim.

NEŠTO SE MOŽE NAUČITI OD OLUJE. PRI SUSRETU SA IZNENADNOM KIŠOM, ONAJ KO NE ŽELI POKISNUTI TRČI BRZO NIZ ULICU. RADEĆI TAKVE STVARI, KAO ŠTO JE HODANJE ISPOD IVICA KROVOVA, ČOVEK OPET POKISNE. AKO JE ČOVEK OD POČETKA RAVNODUŠAN, NEĆE BITI UZNEMIREN, IAKO JE JEDNAKO MOKAR KAO I U PRVOM SLUČAJU. OVO SHVATANJE MOŽE SE PRENETI I NA SVE DRUGE STVARI.

Brzo sam zapalio odatle, pun keša, kod Teče i završio sam peticu spida, a za soma i nešto kupio neki has, pljuge i pivo. Tako sam brzo od 5 grama napravio 10 drobeći andol i dodavajući ga smeši kako bih dobio na količini, pa bih potom zvao neke drugare iz Doma koji vole spid sa pričom da imam neki kvalitet.

Razbili smo se te noći. Ja sam gotivio više spid, mada na njemu nisam mogao da cirkam a bata Jole je više voleo klaj-klaj hors. Mrzelo me je da se cimam svaki dan do Teče pa sam zato uzeo malo više i vršio po Domu likovima, ali nije tu bilo keša uvek su ostajali kratki a i ja sam se dosta radio. Spid je bio esencija pankaa, Pistolsi su se dosta radili time dok su Kurt Kobejin i Džim Morison više voleli hors. Od horsa se umiralo od overdoza. Sve u svemu nisam bio zainteresovan da se rokam u venu. To je bilo jedno od glavnih pravila: nikad na venu!

Jednog dana sam video kesicu limuntusa i pitao Joleta: „Za šta je to i čemu ti služi kašika?“ Objasnio mi je da limuntus služi za razbijanje horsa. Pitao sam ga: „Kako?“ Rekao je: „Gledaj!“ Stavio je hors u supenu kašiku, sipao vode, stavio limuntus dok je ispod kašike grejao upaljačem da provri. Uzeo je filter od cigare, odsekao jedan mali kružić i usisao kroz njega špricem sve. Zatim je stavio iglu i stavio u času hladne vode da se ohladi jer ako ubrizga vruće spržice tu venu. Da ga ne bi provalili u apoteci je redovno tražio insulinski komplet. Zavrnuo je rukav kaišem, stegao oko ruke i gurnuo špric u venu. Njegova priča je bila da je to mnogo zdravije da se tako radi nego na nos. Kaže prokuvao je hors pa su oni ostaci prljavštine izgoreli a ostao samo heroin. Zapravo to je bio još jedan marketinški trik navlačenja jer mnogo je teže skinuti se sa gana.

Pao je u stond. Više nije znao šta priča! Bio je to tužan i odvratn trenetak. Tada sam shvatio da sam stigao do dna narkomanije! Definitivno mi nije bilo zanimljivo gledati sve to i napisao sam pesmu o usamljenosti u tom trenutku. Zove se Teže od života.

*Ulica je mračna od čoška do čoška,
Kao utvara se krećem sa radžom u ruci,
Ne mogu više ali mi volja jaka.*

*Kada anđeli odlete vrata pakla se širom otvaraju,
Tada đavoli primaju u drugarski zagrljaj,
A onda ispijamo piva kao da nas nije briga,
Gde god pogledam vidim te,
Zato sam sišao dole, gde nema te.*

*Dok letiš želim zagristi dvocevku,
Želim dovoljno love da crknem od droge,*

Mrtvi pesnici šapuću da bez ljubavi ne postojiš.

*Srebrne bube zriču, moram da znam,
Koliko osmeh nosi bola!*

*Ulica je mračna od čoška do čoška,
Kao utvara se krećem sa radžom u ruci,
Ne mogu više ali mi volja jaka,
Samo lutam i lutam kroz noć.*

Zvonio je fon. Javio sam se. Bio je to Maki sa njegovim drkanjem i smaranjem. Toliko sam popizdeo da sam uzeo malo horsa od Joleta da se sredim. Što me je Maki više drkao više sam osećao želju da se sredim nečim. To tako funkcionise – što više cimaš narkomana on se više navlači. To je jedno od nepisanih pravila.

Tih dana stizalo je proleće. U Akademiji je svirao Goribor. Nekako sam uspeo da odvučem svoju seksi bibliotekarku na tu svirku jer ona je bila u nekom fazonu da ne izlazi. Bilo to retka prilika kada sam izašao sa Jelenom. Na toj svirci sam upoznao Kizu, a njega sam upoznao preko Jelene jer ona je vršila ponekad od njega eksere. Kiza, koji je valjao eksere, bio je nizak lik duge crne kose, imao je bradicu a oblačio se u crno i nosio kožni crni mantil i martinke. Veselo mu je pritrčala i rekla: „Gde si ti, mali čupavi? Jel imaš ono moje?“ Ja sam se probio kroz gužvu, bio sam iza nje, i rekoh: „Ćao, matori“. Kiza reče nadržano, dok me je odmeravao pogledom: „Ćao, ćao“. Jelena se umeša u razgovor: „E, sve je kul, to je moj prijatelj“. Brzo su razmenili keš za robu, a Kiza je otišao prema šanku i stao tamo da priča sa nekim tipovima dok smo mi ostali. Završili smo od Kize po ekser, zgutao sam jedan. Bila je to plava tableta sa nacrtanim plavim smajlijem i počele su da me lome misli o Bogu, o postojanju. Osećao sam kao da mi je neko ugradio instant misli koje sam znao da nisu moje i čim prođe efekat ekstazija nestanu i te misli. Telo osećam kao da imam temperaturu. Nisam se dobro osećao na ekseru i nekako sam znao da to nije to. Osećao sam se kao da sam popio litar vinjaka na eks. Njoj je bilo dobro, uzela je još pet komada da ima. Stvarno ne kapiram šta ljudi vide u tome. Bilo mi je sve lošije i lošije, pa smo brzo otišli kod nje kući.

Uh, te misli su sve bile gore i gore i tada sam skapirao da ako se drogiraš to ne znači da ćeš automatski biti srećan. Nekada da, ali ponekad može da se desi i da ti od toga bude loše i bezveze.

Ujutro sam bio srećan što je to sranje prestalo da me radi, skontao sam da je spid je mnogo bolji ali neće kita svaki put da se diže od spida ili jebem kao ludak. Tog jutra sam je kresnuo 5 puta, prosto nisam mogao da se obuzdam. Dala mi je 2000 dinara da mi se nađe. Malo sam se osećao kao „toj boj“ ali mi se sve više i više sviđala. Mada njeni seksualni apetiti su bili sve čudniji i čudniji, a bend Mračne bajke je morao da se spremi za Demo ekspres.

Bila je to naša prva svirka i bili smo strejt, ako se ne računa flajka vinjaka da ubijemo tremu a i taj vinjak smo dobili na račun kuće. Pročulo se da možemo da popijemo litar vinjaka a da budemo skoro trezni pa je osoblje tog kluba htelo to da proveri. Organizovali su opkladu da li možemo ili ne da održimo svirku posle tolikog vinjaka u sebi.

Bilo je dvadesetak bendova a mi smo bili 11. po redu. Svirka se održavala u klubu Danguba. Manje-više bili smo dobri, malo raštimovani ali tekstovi su kidali i naš težak zvuk. Potvrda za naš trud je stigla: pobedili smo na Demo ekspresu te večeri i nagrada je bila snimanje albuma. Krenule su prve svirke i uglavnom smo bili kao predgrupa jer smo svirali samo naše stvari. Jedan od razloga zašto ne sviramo obrade je da mi uglavnom i ne znamo da sviramo ali ovako smo postojali i funkcionisali kao bend. Iako su Jole i Mica bili u ljubavnoj vezi a ja blejao uglavnom solo nije mi bilo trulo jer smo bili tu sa razlogom. Više me je brinulo to što je Jelena bila u fazonu da niko ne zna da se viđamo. Primećivao sam da sam joj ja samo da joj zadovoljim seksualne appetite, iako sam apsolutno bio siguran da se zaljubljujem u nju i to me je plašilo. Provalio sam da više mislim na nju nego na guidru.

Jelena je uzela odmor i platila je smeštaj u hotelu u Čanju. Dogovorili smo se da odemo i da je sve plaćeno da ne brinem a ja sam, naravno, pristao. Putovali smo kolima, nisam ništa nosio sa sobom od gudre jer sam mislio da će mi prijati odmor od svega. Uglavnom smo dane provodili na plaži a noću šetali pored mora dok smo se držali za ruke i zaneseni zastajkivali da se poljubimo. Sve je to bila romantična idila koja nije dugo trajala.

Šetali smo plažom kada nam je prišla jedna klinka od 17 godina i pitala nas da li nas interesuje kokain ili trava. Zvučalo je pimamljivo – ma, može, zašto da ne! Jelena je dala 100 evra, pa smo brzo otišli do sobe i izvukli po liniju. Odmah posle toga me je povelu u kadu da se tucamo do krajnjih granica ludila. Posle sedmog seksa u kadi smo konačno izašli. „Ostalo je još malo“, rekao sam joj da se naguzi i nacrtao liniju na njenim leđima. Dok sam vukao lajsnu sa njenih leđa polako je kurac ulazio u njenu vrelu picu. Kada je ušao do kraja uhvatio sam je za ramena, izvukao ga i opet joj ga snažno nabio do kraja i razdrao se: „Aaaaa, ja sam kralj rokenrola!“ Zatim je sela na mene i nabijala se dok sam je držao za grudi. Potom se okrenula i sela na njega. Volela je da joj uđe polako glavić pa potom ceo. Strasno smo se ljubili, da bih ga posle dva i po sata izvadio iz nje i gurnuo joj ga u usta dok ga je cucala i potom svršio.

Ujutro su stigle dobre vesti: zakazana je svirka u Grockoj u kultnom rokenrol mestu. Krenuli smo nazad za Beograd. Kada smo stigli rekao sam da moram da odem do mojih u Sremske

Karlovcu, pa mi je opet dala 100 evra tek tako da mi se nađe. Osećao sam se kao pravi jebač, ali mi je bilo i dobro i loše to što me ona finasira.

Tih dana sam preslušavao novi album Partibrejkersa. Skapirao sam da sam iz jednog ropstva otišao u drugo. Ropstvo opijata. Tako da sam se malo iskulirao. Po povratku sam u vozmu upoznao Mačka, koji je bio pokidan od spida. Ofarbana kosa, naočare, trenerka a lice mu je bilo ispijeno od nespavanja. Prepoznao me je sa Demo ekspresa i iznenada rekao: „Brate, kidate, baš ste brzi“. Odgovorio sam: „Hvala, brate, još kad bi sad imali nešto brzo bilo bi lepo“. Ponudio me je lajsnu u kupeu i odmah me je oblio znoj kada sam je snifnuo. Lepo smo se ispričali i odmah sam završio za 100 evra.

Kada sam stigao u Dom, Milica me je zvala da se vidimo. Našli smo se kod mene u sobi i tad mi reče: „Jole je u zatvoru jer je pokušao da opljačka pumpu“. Jedina pobuda njegova za taj čin je novac koji mu je potreban za hors. Ipak sam ja bio malo više iznad toga, na višem nivou gledanja na svet. Svi smo mi isti samo se po manama razlikujemo! Razlika između mene i njega je u pobudama zašto neko nešto radi. Odgovorio sam ljutito: „To je potvrda da je idiot“.

Otišli smo u lokalnu pivnicu zvanu Hogar. Bilo je to malo mesto: kada uđeš desno od vrata je bio separe i šank, a sa leve strane tri klupe. U pricipu, bilo je to malo i zadimljeno mesto sa jeftinim pivom i dobrim izborom muzike. Tamo smo načuli priče da su došli neki šabani iz Kamendola koji pljačkaju dilere. Obično po malo vrše a onda traže 20 grama i kad im doneseš otmu ti. Nije me se to ticalo jer u naš svet nisu mogli da prodru. Samo me je interesovalo da se otarasim robe pre nego posnifujem sve. To nam je ispričao tip koji inače živi u toj kafani ali je jako pametan i zna da pravi razliku između bitangi i pravih ljudi. Poznat pod nadimkom Komša, prava rokerčina duge kose, blagih očiju i neizvesne budućnosti. Seo je za naš sto i rekao: „Znate, čovek treba da zna da se ponaša i u crkvi i u kafani. Evo na primer: ti, Milica i ja. Recimo svako da okrene turu, realno svako je častio svakog od nas pošto smo popili po tri piva i svako plaća po jednu turu. A zapravo svako je platio svoje.“ Rekao nam je da svako ima svoje demone. Pitao sam ga zašto pije i živi u kafani. Bio sam siguran da može bolje. Odgovorio je: „Moja žena je otisla i odvela dete, a ja to nisam mogao da prihvtim“. Pomenuli smo i opijate u jednom trenutku. Rekao je da su cigare najjači opijati i da se retko ko izbori protiv njih. Pričao nam je da je 1980-te na jednoj kućnoj žurki posle koncerta EKV-a upoznao tajnog agenta. Taj mu je tip ispričao priču da su heroin i HIV namerno ubačeni u tadašnju Jugoslaviju i da se hors delio skoro za džabe. To je ono što se vidi dok cigare niko ne kapira, jer duvan smiruje a cigara ima još hiljadu hemikalija u sebi. Kada povučete dim počecete da se osećate nesigurnim u sebe. Cigarete truju i telo i mozak, a pritom teže je skinuti se sa pljuge nego sa horsa.

Dodao je da svakoj vladi pa i ovoj našoj odgovaraju glupi podanici. Inače, sedamdesetih i osamdesetih su u Jugoslaviji postojale posebne jedinice milicije koje su bile zadužene da prate i popisuju pankere. Pa nam je ispričao da je Cane revoltiran time kod hotela Moskve napisao grafit „komunizam jednako fašizam!“. Inače, Komša nam je ispričao priču za koju je čuo na jednoj pijanci a to je da nas masoni zaprašuju iz aviona i da onaj trag koji avioni ostavljaju na nebu je upravo to čime nas zaprašuju kako bismo postali gluplji. Uvek sam mislio da je to otpor vazduha kroz koji avion prolazi, mada sve je moguće. Milica se ubacila

u priču sa temom ko su lezbo ribe i kako ih provaliti. Uglavnom, to su devojke koje hoće da budu glavne zvezde u svom selu jer odatle sve počinje. Mrze sve pa čak i svoje postojanje a najviše muškarce ali se uglavnom družu sa njima da bi mogli da ih oponašaju. Toj činjenici je dodala da nemaju drugarice i da su jako agresivne a pogotovo prema muškarcima da bi dokazale da su muško. Taktika im je da se u početku nabacuju nekom mladiću a potom počinju da ga zavlače i da prkose da im nikada neće dati ono što on hoće, tj. seks i na taj način da ga porobe. Sve se to svodi na to da one mrze muškarce. Što smo se i mi posle malo boljeg razmišljanja i petog piva složili.

ZAPOVEST VAM NOVU DAJEM: DA LJUBITE JEDNI DRUGE KAO ŠTO JA LJUBIH. PO TOME ĆE SVI POZNATI DA STE MOJI UČENICI, AKO BUDETE IMALI LJUBAVI MEĐU SOBOM.

Što bi rekao Cane „tražim čoveka među ljudima“. Nekako smo Caneta doživljavali kao propovednika a njegove koncerte i pesme kao propoved na tim koncertima. Kako je on voleo da kaže „dajte svetla na publiku!“.

Još jedna stvar je postala zabrinjavajuća: nemamo basistu. Došla je i svirka u Boot Hill-u. Bilo je to mesto kao da je preseljeno iz Arizone. Sa velikim šankom, bilijarskim stolom, binom za svirke, urađeno u drvetu i gde se pušta bluz. Svirao je Kiza bluza bend i mi, pa smo pozajmili od njih basistu. Bilo je dobra svirka, samo što su lokalni seljaci, pogotovo oni iz Begaljice, morali kući ranije jer sabajle moraju u njivu. Tako, kada su otišli bilo je još bolje. Svirka je bila pozitivna mi smo publici dali energiju sa pesmom „Zidovi“ da nam se ta energija vratila kroz bis.

*Ti mala hoćeš da sam samo tvoj, da te volim,
Pa da sam ti samo broj, da me ostaviš kao poslednji dronjak,
Pa se sad pitaš što sam prema tebi gad.*

*Uzeću nešto i spustiti se u grad,
Dok bubanj trese, lupa, meni je bolje dok sam sam,
U ruševinama tražim svoju sreću.*

*Sex, drugs, rock 'n' roll je svet moj,
Kad sam tebi samo broj.*

*Neću broj 2, ili sve ili ništa,
U ruševinama sam našao,
Šta sam tražio.*

*Samog sebe sam sreo,
Tu je sex, drugs, rock 'n' roll,
To je uvek bio svet moj.*

*Ti si princeza koja ima cenu,
Ja nisam na prodaju,
Neću da budem broj 2, sve ili ništa.*

*Srećan sam kad sam sam,
Jer ruševine tajnu kriju,
Da sam bio broj 2.*

Pesmu „Zidovi“ sam napisao kada mi je devojka, jedna mala čupava meni jako bitna, saopštila da ima neko njenom srcu bliži. Da će da kada je on pozove uvek otići kod njega pa se vraćati meni. Moja ljubav prema njoj nije mogla da dozvoli to da ona ide kod drugog pa da se vraća, moje srce to podnelo ne bi. Pozvao sam ortaka, našli smo se u nekoj nedovršenoj kući pored male rečice, poneo je hors i snifnuli smo. Ne znam da li mi je bilo lakše od toga, ali vremenom sam je zaboravio i na kraju je ostala samo ova pesma.

Vau, rekoh u sebi sav srećan, pa mi imamo hit. Tada sam upoznao Julu, pičku koja je srećno razvedena bivša pajdomanka. Vatali smo se u kombiju kojim sam došao na svirku, a to je kombi Kiza bluza benda. Krenuo sam da je skidam, počela je da baca fore da ne može da se kresne jer misli na dete. Izvadio sam spid i nacrtao polutku. Dok smo izvukli već je bilo vreme da se krene: počeli su da ubacuju instrumente u kombi tako da od seksa ne bi ništa. Zato sam je odveo u WC i tamo mi ga je popusila slasno.

Na toj svirci se muvao neki pajdoman zvani Mika Struja. To je lik koji je mrzeo sve i bio je ljubomoran na sve. Pa je u jednom trenutku počeo da muva Julu a meni je to bila sanša da se oslobodim nje. Najbolja taktika da se otkačiš od neke ribe je da joj nađeš dečka. Tako da sam njega zajebao, a nju uvalio njemu i častio ih pivom. Taman kad je stiglo pivce rekao sam moram da palim jer je gotova svirka. Tako da sam ih u suštini spojio pa pobegao, a oni ostali.

Redovno sam odlazio kod Mačka po spid. Samo sam se time radio, ali sam osećao da sam svaki put sve više i više ukočen. Tako ukočen razmišljao sam o svemu i svačemu, a najviše o tome zasto mi mislimo da smo luzeri i da ne možemo da smuvamo dobru ribu. Ko nam je nametnuo to mišljenje i zbog čega. U ovoj zemlji neće niko da te napada kada vidi da si jadan i bedan a tako se i mi ponašamo. Sa tim nametnutim mislima da ne možeš ovo ili ono sve što pomisliš odmah postaje negativno i prosto i ne pokušavaš to da uradiš. To je prvi stepen porobljavanja a ako i probiješ taj stepen, jer u tvojoj glavi i tvojim mislima ne postoji granica, ti možeš da zamisliš sve što poželiš.

Kada to shvatiš to je već drugi stepen i to su čuvari, oni koji gledaju na one koji su se probudili i shvatili da ograničenja ne postoje. Tada te ti čuvari napadaju a uglavnom su to nepismeni likovi koji su jedva završili osnovnu školu. Njihov zadatak je da te ponize i otmu sve što mogu od tebe. Pošto su bez časti i razuma, a uglavnom su bili po zatvorima, napadaju svakog ko je bolji od njih ili ima nešto što oni nemaju. Jedino što oni ne mogu da ti uzmu je sloboda tvojih misli, tvoj um. Ne znam ko njih dresira i zbog čega oni to rade ali je tako. Kada probiješ tu prvu mentalnu barijeru, pa potom i tu drugu i odbraniš se od tih likova tako što im ne priznaješ nikakvu vlast, sledi treća barijera ona gde si slobodan i šta god da poželiš to ti se i ostvari. Tim svojim mislima je moguće kontrolisati male ali nebitne događaje ili privući novac, kola, gomilu ljudi, dobru ribu. Recimo: sviđa mi se neka devojka i počnem da je srećem svaki dan zato što mislim intezivno na nju ali da bih je sretao mora da

ona ima neki pozitivan stav prema meni da bi to funkcionisalo. Tako da kada u svojoj glavi ne prihvatiš bilo kakav poraz u tome što radiš tek onda možeš uspeti u onome što si naumio. Na primer lopov, on se pomirio na početku karijere da će ići u zatvor zbog toga šta radi i tako da on svojim mislima i postupcima teži ka tome jer je u društvu nametnut taj stav da on mora da ide na robiju i da moraju da ga uhapsu. On je to prihvatio i to je taj negativni stav koji odbacujem u samom startu u mislima. Svaki put kada bih izvukao crtu osećao bih se lepo, ali mi se nigde nije išlo tako da sam samo gledao porniće i drkao i imao te sulude teorije sa samim sobom. U tome su mi prolazili dani.

To je tako trajalo danima, a nekad po 4 dana ne bih izlazio iz sobe pa se iznenada setih da bend Mračne bajke treba da snimi album u Londonu. Ponudu smo dobili tako što smo pobedili na Demo ekspresu a na tom takmičenju je bio tip iz izdavačke kuće „Red rock“ koji je bio odušljavljen nama pa umesto da radimo album u Beogradu ponuđena je bolja varijanta a to je da se radi u Londonu. Trebalo nam je negde između 8 i 10 autorskih pesama za taj nas debi album. Nismo imali vremensko ograničenje kad bi trebalo da palimo za London. Avionsku kartu i predugovor sam preuzeo u prostorijama Radija 202 kao frontmen benda Mračne bajke!

Tih dana leta bio sam usamljen pa sam zvao Makija da se pohvalim i da se vidimo na piću. Kada samo se videli odmah sam mu pokazao avionske karte i ispričao za taj put u London. Zamolio sam ga da mi to pričuva jer kako sam ja brljiv izgubiću ih. Podržao me je u tome i rekao mi je da mi je to šansa u životu da se izvučem.

PAZITE NA SEBE! AKO SAGREŠI BRAT TVOJ, POKARAJ GA. AKO SE POKAJE, OPROSTI MU. I AKO TI SEDAM PUTA NA DAN SAGREŠI I SEDAM PUTA TI SE OBRATI REČIMA „KAJEM SE“, TI MU OPROSTI.

Inače, tu u toj kafani Hogar je konobarisao lik koga zovu Komša. Radio je za bakšiš. On je živeo tu u kafani, kada ode gazda on služi, neko mu plati pivo i on je srećan. Uveče zaključa i tu spava. Jebeno je biti alkos nema šta, to je definitivno zajebana stvar a možda je on ostvario svoj san što živi u kafani. Na kraju krajeva, ko sam ja da nekome sudim. On je stvorio svoj mikro svet i sistem u kome može da se kreće i koji funkcioniše.

REČENO JE DA JE NEMOGUĆE VRATITI ONO ŠTO SE ZOVE DUH VREMENA. LAGANO NESTAJANJE SADAŠNJEG DUHA OGLEDA SE U LAGANOM NESTAJANJU SVETA. IZ TOG RAZLOGA ČAK I KADA BI SADA NEKO ŽELEO DA POVRATI DUHA OD PRE 100 GODINA ILI VIŠE BI BILO NEMOGUĆE. ZBOG TOGA JE VAŽNO DA IZVUČEMO SVE NAJBOLJE IZ POSTOJEĆE GENERACIJE.

Bili smo u Hogaru. Cirkali smo točeno i započeli priču. „Zašto pederi i njima slični gejevi traže od nas ostalih da ih priznam?“ Reče Maki: „Ja, kao roker, mogu biti priznat samo od rokeru, pa zar da tražim od Zvezda granda da mi oni sude da li sam ja to što jesam. Kako mogu kada nemaju pojma o rokenrolu!“ Nastavih: „Ne znam da li si, Maki, primetio ali ti muškarci koji su gejši svi imaju kriva usta i nekako liče jedni na druge, kao kopije su“. Maki mi dade potvrđan odgovor i dodade da je i on to provalio i da su ribe koje su lezbos po šablonu Marije Šerifović, male, zdepaste, guzate, nikakve. Meni je sve to bilo nebitno i nije

me se ticalo. Valjda svako ima pravo u životu da nađe nekog da ga voli na ovaj ili onaj način. Samo me nervira to što prodaju fore, i to gej fore, po sistemu ako ih ne priznaš ti si neandertalac, a ako ih priznaš to znači da si i ti gej. Svako od nas želi da pripada negde da bude deo nečega pa tako u toj nekoj njihovoj propagandi neko može da postane to samo zato da bi bio negde prihvaćen. Mada me i te njihove parade smaraju, to bi bilo kao kad bi se svi džankiji skupili ispred Skupštine i boli se u venu. I to su negde ljudska prava a znam da će ako se neko bode u venu na ulici biti loš primer. Da je poenta da mi dajemo deci primer, a oni nas samo kopiraju. Pa se sada pitam ko odlučuje šta je ok! Jer meni je skroz ok kad se neko puca u venu. Maki mi je objasnio: „Do Drugog svetskog rata se lečilo i to uspešno, međutim Jevreji su svojim zaverama uticali na to da se ne leči“. Mora da je pravi pakao za te ljude kada mrze sebe zbog toga a svesni su da se više nikada neće roditi. Nemam pravo nikome da sudim ali ni oni meni, nisam želeo da se bakćem sa tim jer me ne dotiče.

NE SUDITE DA VAM SE NE BI SUDILO. JER KAKVIM SUDOM SUDITE TAKVIM ĆE VAM SE SUDITI. KAKVOM MEROM MERITE TAKVOM ĆE VAM SE MERITI.

Mada sam pomenuo, kad smo kod Nemaca i Jevreja, da su na ovim prostorima Austrougari zahvaljujući Frojdu, koji je bio Jevrej, dali narodu kafane da piju i bordele da jebu kurve a ukunuli škole i zabranili knjige. Tom taktikom su rušili zemlje i vladali narodima gde nije bilo normalno da si trezan na ulici a knjige su se krile jer ako ti nađu knjigu mogu da te proglase narodnim neprijateljem. Pa je jedini način bio ono što je Gavriilo Princip uradio, ubio tiranina za rad naše sadašnje slobode.

Rekoh: „Ovo je zemlja kulturnog silovanja gde samo pokušavaju da nameću nekom neki stav i mišljenje. Pogotovo sa muzikom i sa turcizmom, koji nazivaju narodnjacima. Po meni je to kulturno silovanje i dobro je što sam se izborio za sebe. Sloboda ili ništa.“

Poveli smo još jednu debatu na temu zašto rokeri bojkotuju Boru Čorbu. „Moje loše mišljenje o njemu je ne zato što drka stolicu na Pinku, niti zbog fejs liftinga, niti što kara dobre pičke, više je zbog pevanja na plejbek“. „Pa dobro“, reče Maki, „svi smo mi odrasli, na kraju, sa njegovim pesmama i svako je slobodan da radi šta hoće“. Dodao sam da su ovi sa Pinka pomislili da mogu da porobe rokere tako što će da zarobe Boru koji je jedan od viđenijih rokera a mi svi da krenemo za njim. Ono što ne znaju da mi nismo stado, da je svaka naša glava za sebe i da je svaki roker priča za sebe. U isto vreme prvi i poslednji, u isto vreme kralj i dvorska luda.

NIKO NE MOŽE DVA GOSPODARA SLUŽITI: ILI ĆE JEDNOG MRZETI, A DRUGOG LJUBITI, ILI ĆE SE JEDNOG DRŽATI, A DRUGOG PREZIRATI. NE MOŽE SLUŽITI BOGU I MAMONU.

Mada sam morao to da kažem Makiju uvredilo ga ili ne. Ovih dana gledam televiziju i stalno neke naše kraljeve nam podmeću koji traži tamo neke svoje vile i gradove. Mislim da im je ponestalo keša pa su sad došli da uzmu od ovog napaćenog naroda još. Poštujem to Crni Đorđe i te fore, al' dahije su sad u drugom obliku. Čim je počeo rat odmah su pobjegli u Englesku da piju čaj sa gomilom zlata. Pa zar nije mogao kralj da ostane sa napaćenim narodom da se preobuče u seljaka, pa pušku u ruke. Što je, bre, vredniji njegov život nego moj, ali izgleda da nije mogao da skine svilene gaće.

Maki mi je rekao da je trebalo Nemci samo da prođu kroz našu zemlju, ali su engleski špijuni organizovali demonstracije na kojima su uzvikivali „bolje grob nego rob“. Zato je Hića poslao avione na Beograd 6. aprila. Mi smo u tom trenutku imali status kao Švajcarska. Još jedan podatak je da su saveznici bombardovali Beograd više nego Nemci čak su i porodilište bombardovali a to je istorija o kojoj se čuti. Kao i o tome kada su nas podelili na Četnike i Partizane, pa smo se međusobno ubijali i nije nam trebao niko drugi jer smo mogli i sami. Dodao sam: „Stara turska fora i da su otimali novorođenče od našeg naroda pa ga odgajali u duhu islama. Potom, dovodili tu decu da muče svoj narod i zvali su ih janjičari. Koliko je samo to bilo bolesno: da otmeš dete pa to dete da muči svoje roditelje. Sve smo sami sebi radili, neprijatelj je tu bio samo da nadgleda kako napreduje“. Maki je dodao: „Nije bitno na kojoj smo strani sve dok smo jedinstveni“. Reče, iskapi pivo i ode.

JA ZNAM DA SAM PONEKAD PRAVI NIHILISTIČKI DRKADŽIJA, A PONEKAD ME JE TAKO LAKO POVREDITI. TAKVE SU OTPRILIKE I SVE MOJE PESME. TAKVI SU LJUDI MOJIH GODINA: SARKASTIČNI U JEDNOM TRENUTKU, A OSETLJIVI U SLEDEĆEM. TEŠKO JE OBJASNITI AKO SE I SAM TAKO NE OSEĆAŠ.

Otišao sam kod Jelene. Te večeri je imala posebnu želju. Skapirao sam da ona leči neke svoje demone koje ima u sebi, neke stvari koje nije mogla da doživi sa drugima. Zato mi je i davala pare da bi me nekako porobila i bila iznad mene u toj situaciji. To ju je palilo da radi to što radi sa mnom. Igrali smo se seksi igrice, da ona bude učiteljica a ja nevaljali đak. Obukla je crveni minić i sela na pisači sto a ja sam sedeo na stolici. Raširila je noge polako i lagano sam je ljubio po butinama dok je širila noge. Video sam da nema gaćice. Te večeri sam lizao kao Lesi. Ujutru sam joj napokon rekao šta osećam prema njoj i da mi je potrebno vreme da se malo sredim. Rekoh joj, dok je moja glava bila na njenim nogama, „idem na planinu, u selo Crveni Kamen, da se iskuliram neko vreme. Mislím da bi bio mnogo bolji muzičar bez horsa i tog sranja“.

Izvuče noge ispod moje glave, pogleda me direktno u oči i ozbiljnim tonom saopsti: „Podržavam te u svemu. Idi, sredi se, pa kada se vratiš nastavićemo gde smo stali“. Mislio sam da je to ljubav ili ono najbliže tome. Potiskivao sam osećaj da ona mene pretvara u lutku, u svoju seksi igračku koju može da odbaci kad joj to dosadi. Ta misao je bila tu negde u vazduhu ali sam je ignorisao nadajući se da grešim u vezi toga i bilo mi je lepo u njenom zagrljaju, nekako spokojno. Mada imao sam samo 3 devojke i nijedna nije bila zaljubljena u mene, tako da nisam bio siguran da li je to što osećam to što i tražim.

SVETO PRAVILO: SVE, DAKLE, ŠTO HOĆETE DA LJUDI VAMA ČINE TAKO ČINITE I VI NJIMA JER TO JE ZAKON I PROROCI.

Želeo sam da odem na selo na mesec, dva da ojačam mentalno i fizički, da iskuliram gudru a jedini razlog tog mog čina je bila ona. Želeo sam da svima može da kaže da sam njen momak ali nisam mogao da dozvolim da me predstavlja u tom nenormalnom stanju. Rekla je da će me čekati i da dobro znam da ona samo na mene misli i da sam ja njen poseban momak.

Uh, kakvo olakšanje! To mi je ulivalo nadu i snagu. Već nakon 2 dana me je pratila na bus,

mada poneo sam nešto malo spida, koji sam izvukao već u busu, a na selu kod tetke jedino ima rakije. Za spid nije znala da sam poneo, tako da dok smo se pozdravljali na stanici sam bio nervozan da što pre uđem u bus ne bi li izvukao i to malo. Na stanici je bila velika gužva a mi smo se rastali uz veliki zagrljaj i uz reči: čekaj me i čekaću te!

SIN ČOVEČJI BIĆE PREDAN U RUKE LJUDSKE. UBIĆE GA I TREĆI DAN ĆE USTATI.

Stigao sam u kanjon Ljutice, u pravu nedodiju, a selo Crveni Kamin se nalazilo 45 minuta pešaka makadamskim putem. Bio je to sunčan dan, a ja sam osećao da svakim korakom sam bliži i bliži slobodi.

Najzad sam stigao. Bila je to stara drvena kuća na dva sprata, građena pedesetih godina. Tetku sam zamolio da me ne cima mnogo zato što imam, kao fol, mnogo da učim. Nisam je sretao sem oko 15h na ručku a zatim odem negde, pa kad se vratim ona već spava a ja ležem pred zoru, te skoro da se nismo ni gledali.

POZOVI ME U NEVOLJI SVOJOJ, IZBAVIĆU TE I TI ME PROSLAVI. POGLEDAĆE NA MOLITVU ONIH KOJI NEMAJU POMOĆI I NEĆE SE OGLUŠITI O MOLBE NJIHOVE.

Prvih nekoliko dana nisam ustajao iz kreveta sem do WC-a. Mučila je me kriza. Noću sam se preznajao, majica bi mi u roku od par sekundi bila sva mokra toliko da sam mogao da cedim znoj. Kada bih zaspao tresla bi mi se noga. Mozak mi utrne toliko da nisam u stanju da mislim a ponekad kada sam bio u bolovima pio sam brufen. U noći sam razmišljao da je vasiona zapravo divno mesto i da ona samo ispunjava naše želje i da želi da pobedimo. Tihi glas se javljao u noćima dok sam osluškivao tišinu. Tada sam čuo sebe: ono što želim i ono što ne želim. Znao sam da dolazi nešto dobro.

TREBA ZNATI DOBRO ŠTA ŽELIŠ ALI I ŠTA NE ŽELIŠ, TEK TADA SI KOMPLETNA LIČNOST.

U svemu tome dozivao sam Boga jer jedino mi je preostalo da mi samo on može pomoći. Pokušavao sam i ranije sa metadonom i rakijom, ali to je bilo lečenje tela a bilo je potrebno i izlečiti dušu. Znao sam da ne želim da vodim takav život. Duboko u meni je odzvanjala molitva samom sebi da ne radim više to jer nisam srećan. Ja zapravo želim da radim srećne stvari sa srećnim ljudima i želim da sam srećan svaki dan. Želim da mi je svaki dan ispunjen srećom, blagostanjem i ljubavi. Bilo je u meni dosta ljubavi, nade i vere. Bio sam siguran u svoju molitvu i jedino sam se uzdao u Boga, a znao sam da me neće napustiti i to je bila potvrda da je on tu i da gleda u nas!

MOLITVA JE NEVIDLJIVA NIT KOJA VODI IZ BOŽJEG SRCA U SRCE ČOVEKA. TA VEZA JE TOLIKO STVARNA I POUZDANA KAO ELEKTIRICITET I SILA ZEMLJINE TEŽE. NIJE NIŠTA VIŠE TAJANSTVENIJA I NIŠTA MANJE PRAKTIČNA.

Jedina zabava u neprospavanim noćima je bio Radio 202. Tu je bilo moje utočište. Posle tri dana počeo sam da izlazim iz kuće, po malo da prošetam do obližnjeg izvora.

Bilo je u blizini jedno malo jezero i dosta šume i malo ljudi. Jezero se zvalo Medveđe jezero,

malo ali lepo, i odatle se vide Medveđe planine iz kojih leti, kada se topi sneg, voda se sliva u to malo jezerce a dalje jedno dva kilometra niže nalazi se mali planinski gradić Ravno Polje. Do jezera mi je bilo potrebno sat vremena pešaka. Uživao sam u prirodi a i bio sam najmlađi u selu u kom niko nije imao ispod 60 godina. Tako da o mom stanju nisu ni sumnjali. Pio sam 3 puta dnevno bensedine od po 5 miligrama i to je trajalao 10 dana. Počeo sam svaki dan da idem u duge i nekontrolisane šetnje do jezera. To mi je pomagalo da razmišljam. Jedan od načina borbe protiv krize je bio i tuširanje svaki dan. U nekom trenutku rekao sam sebi ako mogu bez svih tih sranja mogu onda i bez cigara. A recept za ostavljanje cigara je bio sledeći: faza 1 – pušio sam samo noću, nikako po danu; faza 2: počeo sam da pušim samo pred spavanje i tu sam smanjio na 3-4 cigare; faza 3: pušio sam po jednu cigaretu pred spavanje; faza 4: pušio sam 1 cigaru pred spavanje svakog 3-4 dana. Tim sistemom, koji sam sam smislio, sveo sam se na jednu cigaretu mesečno!

I SVAKI KOJI REKNE REČ PROTIV SINA ČOVEČIJEGA OPROSTIĆE MU SE. A KOJI POHULI NA SVETOG DUHA NEĆE MU SE OPROSTITI. AKO VAS DOVEDU U SINAGOGE I PRED NAČELSTVA I VLASTI, NE BRINITE SE KAKO ĆETE ILI ŠTA ĆETE ODGOVORITI ILI ŠTA ĆETE KAZATI. JER ĆE VAS SVETI DUH NAUČITI U ONAJ ČAS ŠTA TREBA REĆI.

Jednog dana me je pozvao Debeli, moj drugar kod koga smo svirali u studiju. „Gde si, bre, Pajče? Hoćete da svirate na gitarijadi u Ratkovu? Tipovi su videli snimak kako svirate na Demo ekspresu pa bi da svirate kod njih. Naravno, ja sam vam tonac“. Rekoh: „Javljam ti ubrzo, samo da se čujem sa Micom“.

Pozvao sam Milicu. Telefon je zazvonio. „Halo Milice! Da li mogu da dobijem Milicu?“ Javila se njena keva besnim glasom i kaže: „Milica je bila na lečenju u Drajzerovoj. Znam ja da ste vi dobri drugari, ali ona je sad kući i molim te da je više ne uznemiravaš“. Presekla me je zbunjenim glasom. Rekoh: „Hvala Vam“. Potom se veza prekinula.

Joletu je bio nedostupan fon. Nije bilo ni traga ni glasa od njega! Nazvao sam Nemanju i rekao: „Brate, potrebno mi je vremena da se sredim, znaš na odmoru sam a i bendu je potrebno da se usvira a ja ne mogu ni da ih nađem. Pojma nemam gde su mi muzičari“. Nemanja odgovori uz smeh: „Važi, Pajo, preneću im. Pa svrati do studija ako te ne pojedu medvedi“. Prekinuo sam vezu uz smeh i pomislio: veseo ovaj lik.

NAJVEĆI NEPRIJATELJ ĆE SE SAKRITI NA POSLEDNJEM MESTU GDE ĆEŠ GA TRAZITI.

Na planini je bio i Gašo, tip koji je tu došao da uživa u miru i prirodi i da trenira kik-boks. Inače, bio je trener u Kik-boks klubu „Grocka“. Prolazeći pored vikendice u kojoj je bio smešten, video sam da udara u džak za boks, prišao sam i predstavio se. Predložio mi je da dolazim svaki dan i da vežbamo zajedno. Naravno da ja sam prihvatio a posebna čast mi je bila trenirati sa tipom koji je bio prvak Evrope u kik-boksu. Trenirali smo skoro svakog dana a vremena za to je bilo na pretek. Posle svakog treninga vodili bismo duge i iscrpne razgovore. Iscrpne kao i sam trening. Razgovorali smo kao neki filozofi: sedeli bismo na terasi, pili kafu, gledali u kanjon i pustili da nas misli odvedu u nekom nepoznatom pravcu, nešto što do tada nismo ni mislili da je moguće pomisliti.

JEDINI NAČIN DA POSTANETE MUDRIJI JE DA NADMUDRITE MUDRIJEG PROTIVNIKA.

Jednom mi je rekao: „U svakoj igri ili prevari uvek postoji protivnik i uvek postoji žrtva. Trik je znati da si ono poslednje tako možeš postati ono prvo“. Na to sam kao iz topa, čak i negledajući ga već onako zagledan u kanjon i nepomičan: „Što je teža bitka, slađa je pobeda“, te reči su prosto izjurile iz mene i nisam znao odakle su se stvorile.

Nekoliko dana kasnije smo sedeli na toj istoj terasi i zagledali se u isti onaj kanjon posle napornog treninga. Gašin glas razbi tišinu i bez ikakog razloga za to reče nešto savim neočekivano: „Jedan mudar čovek mi je jednom rekao da postoji pitanje nad svim pitanjima. Ono vlada ovim svetom i donosi sav uspeh, što više čovek ulaže u njega moćniji postaje. To pitanje glasi: Šta ja imam od toga?“ Shvativši pitanje zaključio sam da čovek ne treba ništa uzalud da radi i da svako treba da nađe svrhu sebe na svetu. Klimajući glavom potvrdio mi je da sam dobro razumeo pitanje a zatim smo nastavili nemo da gledamo u kanjon reke nepogovarajući ništa do samog rastanka tog dana.

Nekoliko dana kasnije ispričao sam mu svoje suludo shvatanje da alkoholičari nisu zapravo zavisnici od alkohola nego od sreće. Recimo ovako: pametniji ljudi više piju jer im je alkohol potreban da njihov koeficijent inteligencije spuste na neki prosečan nivo. I na taj način suze svest i na trenutak odbace delove misli kojih na trenutak ne žele da budu svesni kako bi bili srećni. Gašo mi je odmah odgovorio: „Pa, alkoholizam jeste rasprostranjen u svim slojevima društva, vidiš, kada tako pogledam na stvari kao ti i uzmem da to i jeste tako. Sa tim saznanjem taj efekat sreće se može postići upravom ovim što mi radimo. Odmor u prirodi i neradaenje ničega što ne želimo da radimo sem ono što mislimo da treba da radimo.“ Pomislih u sebi kakva lepa pohvala! Činilo mi se da napredujem ne samo fizički nego i umno.

Rekao mi da je mozak samo mišić i da kao i svaki drugi mišić mora da se vežba. Kad pobeđuješ, pa ko još misli na gubljenje ili na poraz. Ali kada si suočen sa onim u šta gledaš onda znaš da je hladna realnost pred tobom. Činjenica koju bi želeli da ignorišemo! Ne možeš a da ne pobeđiš. Jedina nagrada koja je zagarantovana kada igraš ovu igru je da ćeš izgubiti. Pitanje je samo kad? Odgovorih mu: „Ako sam naučio nešto o stručnjacima to je da su zajebani: ako postoji red mogu ga zaobići, ako postoji neki zakon mogu ga prekršiti. Od sada ja kršim sva pravila jer čoveku u zajebanoj situaciji treba da vuče zajebane poteze! Osećam da postajem stručnjak, ne samo u kik-boksu nego i u svemu ostalom. Poenta svega je da je ovo jedina opcija. Tako je to i kada si u ringu: svaki put kada bi sparingovali ti bi pobeđivao. Kako ti uspeva?“ Reče: „Stvar je prosta: to je u sustini filozofija koja se može preneti na sve stvari u životu a ne samo na kik-boks. Glasi ovako: ti završiš teži deo posla a umetnost je da tebi dajem poene i da ti pomisliš da si ih sam zaslužio jer si pametniji a ja gluplji a ti verujš da je to tvoja zasluga. U svakoj igri postoji protivnik i žrtva. Što više žrtva misli da ima kontrolu to je manje u stvarnosti poseduje. Na kraju se žrtva sama sjebe a ja kao protivnik mu samo pomognem u tome. Pravilo broj 1: postati pametniji tako što ćeš pobediti pametnijeg protivnika. Pravilo broj 2: što je prefinjenija igra to je i protivnik prefinjeniji. Ako je protivnik pametan stavljaš protivnika u situaciju koju on može lako da kontroliše. Baciš kosku psu, nađeš mu manu. Tako protivnik odvlači pažnju svojoj žrtvi

pustivši ga da povlači pogrešne poteze. Što je lakši trik i stariji trik, lakše je odupreti se tome. Postoje 2 principa da misle da je nemoguće da je tako star i da ne može biti tako veliki jer za njega zna mnogo ljudi. Na kraju kad je protivnik izazvan ili prozvan to znači da je u ulozi žrtve time je prozvana i njihova inteligencija, a to ne može niko da prihvati.“

NI JEDAN RAT SE NE MOŽE IZBEĆI SAMO SE MOŽE ODLOŽITI U KORIST NEPRIJATELJA.

U tim našim ćutanjima sam jednog sunčanog dana naišao na jedno fantastično razmišljanje. Postoji nešto što većina ne zna o sebi. Nešto što će poricati. Čak i da postoji, sve dok ne postane suviše svetlo da učiniš bilo šta u vezi toga. Samo je jedan razlog zašto ustaješ ujutru, zašto trpiš usranog šefa na poslu, krv, suze i znoj. To je zato što želiš da ljudi znaju kako si ti bolji, privlačniji, velikodušniji, zabavniji, pametniji nego što jesi. Plašite me se ili me prezirite, ali molim vas mislite da sam poseban.

Svi mi delimo tu opsesiju i pravi smo zavisnici o njoj. Svi smo u njoj, radi tapšanja po ramenu i zlatnog sata. Koga briga za ostale. Pogledaj pametnog momka sa značkom kako polira svoj trofej. *Shine on you crazy diamond*. Mi smo svi majmuni i pacovi u odelima koji mole za odobravanje drugih. Da smo to znali ne bismo radili ovo, neko to krije od nas i kada bi imao drugu šansu pitao bi: zašto?

Uveo sam sebe u rat sa najstarijim neprijateljem koji je ikada postojao. Mislim da mi je on najbolji prijatelj i njega štitim zbog toga. Ali čime ga štitim? Gde je najbolje mesto da se sakrije najveći neprijatelj? Poslednje mesto gde ću ga tražiti! Krije se iza mog bola a ja ga štitim mojim bolom! Rekoh sebi odbaci bol i pobedićeš u ovoj igri. Ako promenim pravila onog ko me kotroliše. Promenićeš onog ko može da te kotroliše! On zna sve trikove i sve prave odgovore. On je u tvojoj glavi, to je taj programirani osećaj koji imaš, osobodi se bola i osobodićeš se njega!

Jednog sunčanog dana, posle ručka, krenuo sam do jezera. Osećao sam se dobro. Osećao sam da su mi sve vijuge upaljene i da mi celo telo besprekorno radi. Šetao sam, a vreme se sve više oblačilo. Iznenada, kao što to zna na planini, kisa samo počne da pada. Samo se sručila se na mene. Ugledao sam jednu staru kolibu i skontao sam da ću se sakriti ispod nastrešnice, ali dok sam dotrčao do tamo vec sam bio sav mokr. U istom trenutku je dotrčala i ona da se skloni od kiše. Mršava devojka sa kovrdžavom kosom u crvenoj haljinici na cvetiće i teksas jakni.

PO REČIMA STARIH UČITELJA, UBIJANJE NEPRIJATELJA NA BOJNOM POLJU SLIČNO JE SOKOLOVIMA U NAPADU NA PTICU. IAKO SE ON NALAZI IZMEĐU HILJADE DRUGIH PTICA, ON SEBE I SVOJU PAŽNJU USMERAVALA SAMO NA ONU KOJU JE PRVU IZABRAO.

Rekla je: „Ćao. Ja sam Jelena. Jao kako smo mokri!“. Veselo odgovorih, posebno što sam sreo nekog: „Ja sam Paja i za mene su sve Jelene najlepše žene na svetu“. Nasmejala se. Nije imala više od 17 godina a vazduh je mirisao na seks. Tako me je gledala njenim krupnim očima, a njena usta su vapila za poljupcem. Vetar je iznenada počeo da duva sve jače i jače i nanosio

kišu na nas a ja sam gledao u njene bradavice koje su se ocrtavale na mokroj haljinici. Šutnuo sam vrata od kolibe, bila su slaba i stara. Rekoh: „Da uđemo“. Odgovorila je pomalo radoznalo ali nesigurno: „Pa, ne znam baš“. Ušao sam a i ona za mnom zatvarajući vrata. Unutra je bilo dosta mračno i prašnjavo. Osim kamina, starog kredenca i jednog kreveta ničega drugog nije bilo. Razmišljao sam, dok sam je gledao, da li da je poljubim ili ne. Prišao sam i uhvatio je za ruku, moja usta su sve bila bliža njenima, na milimetar! Nisam mogao da izdržim i poljubio sam je. Odgovorila je na moj poljubac poljupcem. Uhvatio sam je za dupe ispod haljine. Rekla je uz osmeh i pogled koji poručuje *samo nastavi*: „Šta to radiš?“ Odgovorio sam siguran u sebe i pucajući od sreće: „Bolje da skinemo odeću, mokra je i razbolećemo se“. Skinula se gola i legla u krevet a potom, i ja. Bili smo pokriveni starom i teškom dekićom. Dodirivali smo se. Počeo sam da je ljubim, a zatim sam je okrenuo na leđa i legao na nju. Raširila je noge a ja sam ušao u nju polako. Vrisnula je. Stari rasušeni krevet počeo je da škripi. U pauzama sam joj pričao o mom bendu, o muzici i filmovima a ona me je hipnotisano gledala. Ta koliba je postala naše utočište. Negde predveče smo se rastali. Tih dana nekako u isto vreme sam išao tamo i ona bi u isto vreme dolazila tamo. Bio sam siguran da je volim. To je to. To je ljubav. Moj mozak radi samo u njenom prisustvu i samo kada je ona tu ja dajem maksimum svog potencijala.

Jednog dana mi se u povratku iz kolibe do kuće desilo otkrovenje o smislu života. Išao sam makadamom koji se spuštao niz brdo a dole u daljini video se crveni krov stare škole i staro seosko groblje. Dan je bio prilično sunčan a ja sam držao pognutu glavu i gledao ispred sebe da ne zgazim na neku zmiju. Shvatio sam u tom trenutku da naše telo rađa dušu kao i semenka koju stavimo u zemlju rodi drvo a da se ta semenka koja će roditi veliko drvo zasađuje krštenjem. Treba je zaliviti, treba je negovati dok ne bude dovoljno snažno da odoli svim vetrovima i olujama koje će je snaći. Treba je zalivati dobrotom, verom i nadom da i posle oluje dolazi sunce a ptičice koje će sleteti na te grane i umiljato cvrkutati biće nagrada za strah.

Te noći sam dugo razmišljao o tome i rodila se iskra inspiracije u meni i zapalila vatru. Negde oko 1 posle ponoći, dok sam slušao Radio 202 i lezao u starom rasklimanom krevetu u polumraku gde je mesečina bila jedini izvor svetlosti, sam napisao pesmu *Ljudi u belom*.

*Lampa je puna,
Stojim pred vratima,
Vrata se otvaraju,
Ljudi u belom.*

*Reči se čuju,
Oni ne progovaraju,
Razbio se krug,
Videlo se sve.*

*Razbio se krug,
Videlo se sve.*

Stigao sam kući,

*Nikad nisam bio tu,
Prepoznao sam ih,
Sreo sam ih u snu.*

*Razbio se krug,
Videlo se sve.
Pesma govori o ulasku u tajni grad!*

*TRAŽI I NAĆI ĆEŠ. KUCAJ I OTVORIĆE TI SE. NJEMU JE DRAGO KAD TRAŽIMO, KAD ŽELIMO
DA IZAĐEMO IZ SVAKODNEVNICE POVRŠNOSTI.*

To je bio tren inspiracije, manji od sekunde, i ja sam uhvatio delić toga. U tom trenutku sam znao da je Bog ono kad uradiš nešto apsolutno pravo, savršeno, neopozivo i bez kompromisa. To je to kad uradiš ono što treba. Samo uradiš. E tada znam da je Bog bio tu. To se vidi u pesmi Bjesova „Lutak iskrivljenog lica“, koja je obrade grupe Majke. Gde jedan pevač peva a izgleda kao da pevaju njih dvoje. To se naslućuje i u pesmi grupe KKN „Polako“.

*ŽIVOT BI TREBALO DA BUDE RAĐANJE DUŠE. TO JE NAJVEĆA ALHEMIJA KOJA OPRAVDAVA
NAŠE POSTOJANJE NA ZEMLJI. TO JE NAŠ POZIV I NAŠA VRLINA.*

Danima smo se Jelena i ja nalazili kod jezera. Ona je živela na kilometar odatle, a išla u gimnaziju u obližnjem gradiću. Šetali smo dugo kroz šumu, držali se za ruke, gledali veverice, brali šumske jagode. Bili su to lepi i sunčani dani.

Videlo se u njenim očima da je zaljubljena i želela je da upiše neki faks u Beogradu. Znao sam da se zaljubila a ja je nisam odvrćao od toga jer mi je prijalo njeno društvo.

Apsolutno sam bio spreman za povratak a i imao sam odličnu pesmu – „Ljudi u belom“. Rešio sam da odem iznenada i da se ne javim Jeleni. Nisam želeo da se to završi ali sam morao da se vratim pa sam joj napisao pismo i ostavio na krevetu iste one kolibe gde smo vodili ljubav.

Napisao sam joj da je ona moj jedini razlog života, da je ona moja druga polovina i sada kada sam je našao ne želim da je izgubim. Moram da odem da ostvarim svoj san, ali želim da ona bude deo tog sna i da ga živimo zajedno. Napisao sam „ćućemo se porukama na fejsu i ne dozvoli da me zaboraviš; ja ću se potruditi da stvorim mesto gde ćemo opet biti srećni i slobodni a do tada želim da ti budem u mislima kao što ćeš ti meni“.

Te noći, kada je trebalo da se vratim u Beograd, dočeka sam jutro budan. Gledao sam kako svetlost pobeđuje mrak dok sam u tome prepoznao Bajaginu pesmu „Tišina“. Pozdravio sam se sa tetkom pa brzim koracima niz planinu dok me prvo jutarnje sunce obasjava a jutarnja rosa kvasi noge. Brzo sam sišao u kanjon i sačekao autobus za Beograd. Osećao sam se slobodnim čovekom.

*JER DOĆI ĆE SIN ČOVEČIJI, U SLAVU OCA SVOGA SA ANDJELIMA SVOJIM, I TADA ĆE
UZVRATITI SVAKOME PO DELIMA NJEGOVIM. ZAISTA TI KAŽEM: IMA NEKIH MEĐU VAMA*

ŠTO NEĆE OKUSITI SMRT DOK NE VIDE SINA ČOVEČIJEG GDE DOLAZI CARSTVU SVOME.

Iako mi je bend bio u kurcu, put za London me je čekao, avionske karte su bile kod Makija – tog nadržanog skinhedsa. Čekao me je na autobuskoj. Čim sam stigao u taj prljavi grad čekale su me i loše vesti.

Svratili smo kod Makija. Insistirao je. Rekao mi je dok smo sedeli na kauču da je moja bibliotekarka zapravo kurvetina i da se priča po gradu da voli klince i da od njih pravi njene kurve. Osećao sam se kao kurton, iskorišćen i odbačen. Nisam želeo da verujem. Rekao mi je da zna tipa koji je bio isto što i ja i da i sad ima nekog klinca da zadovoljava njenu prljavu i nezasićenu seksualnu pozudu. Da bi mi dokazao, dogovorili smo se da se nađemo oko 8 ispred njene gajbe da se sam uverim.

Otišao sam do Doma. Brzo se pročulo da sam tu.

GLUPI LJUDI SAMO SMIŠLJAJU KAKO NEŠTO DA OTMU OD DRUGIH, DOK PAMETNI MISLE KAKO DA STVORE NEŠTO.

Jole se našao sa jednim mrštavcem u kolima i nervozno je pušio pljugu dok su mu se ruke tresle. Bio je u zikri i kenjao je na svakih pola sata. Dugovao je svim dilerima, tako da nije mogao da završi na ler nigde. Mrštavac je tek izašao iz zatvora i trebala mu je kinta. Našli su se i smišljali plan u kolima kako da me Jole namami a ovaj da me odradi. Jole je procenio da bi mogli da izvuku oko 200 evra, što u robi što u novcu. Da bi Jole oprao savest reći će da ga je ovaj primorao na to.

„ŠTA ĆETE MI DATI DA GA IZDAM?“ A ONI MU POLOŽIŠE 30 SREBRNJAKA.

Znali su da se neće zadovoljiti onima što nađu po mojim džepovima. Plan im je bio da me strpaju u kola kako bi im rekao gde krijem robu i pare. U slučaju da ne budem imao štek, trebalo bi da zovem Saleta i da mu kažem da mi treba 20! Kao, imam kombinu pa da dam njima a ovog da namestim. Sve su to kurvarske fore! Može li slepac voditi slepca? Neće li oba u jamu pasti?

PRIJATELJU, ZATO LI SI DOŠAO?

Moj stari ortak, bata Jole, me je pozvao: „Gde si, burazeru, jel' ima nešto?“ „Ma daj“, reko, „batali me, bre, imam ljubavnih problema“. Reče: „Ajde brate siđi da se pozdravimo ispred Doma“. Silazio sam i u ulazu me je čekao jedan od mrštavaca. Bila je to sačekuša. Mislili su da imam nešto pa da mi otmu i podele. Začulo se: „Dilaš?“ Prepoznatljiv seljački naglasak, reko: „Kaže se diluješ, jebem te nepismenog“. Nasrnuo je da gura ruke u moje džepove u nadi da će naći neke pare ili guru. Nasmejao sam se i rekao: „Džabe se nadaš, rođo“. Ovoga puta je ostao i bez robe i bez obraza i pobegao je. Okrenuo sam se i vratio uz stepenice sa mislima da sad znam koliko vredi drugarstvo kada kriza udari.

Pokupio sam stvari u torbu i gitaru a knjige iz arhitekture sam podelio onima koji nemaju. Našao sam u futroli od gitare čaletov pištolj koji sam ga maznuo kada sam bio u Sremskim Karlovcima. Hteo sam da ga ponesem da dam Makiju da vrati čaletu pošto se ja neću vraćati.

Bio sam siguran da kako se ruši jedan po jedan stub mog života sve sam više bio siguran da ću napustiti sve i pobeći. London je bio sasvim daleko od svih sranja. Odlazeći iz Doma rušili su se snovi koje sam stvarao sa Joletom. Maki me je čekao ispred. Ubacio sam stvari u gepek, seo i rekao da vozi.

Stigli smo ispred njene zgrade i seli u baštu kafića prekoputa njene zgrade. Bilo je to vreme kada se vraćala sa posla. Vodila je sa sobom nekog klinca u vijetnamci, plave kose i iscepanih farmerka i crvenim starkama.

Oblio me je znoj. Pa zar pored svega i ona!? Zar je moguće da su me sva moguća sranja sačekala!? Negde oko 22h mali je izašao iz zgrade a mi smo pili beton: vinjak i pivo. Rekoh Makiju: „Brate, čekaj me tu idem da joj se najebem keve kurvine“. Maki me je podržao i rekao je da je nalupam da me dobro zapamti. Pozvonio sam na dobro poznata vrata.

PO REČIMA STARIH UČITELJA SVAKO BI TREBALO DA SVOJE ODLUKE DONESE ZA SEDAM UDAHA. POENTA JE U ODLUČNOSTI I POSEDOVANJU SNAGE DUHA ZA PRELAZAK NA DRUGU STRANU.

Sva iznenađena mi je otvorila vrata u roze badem mantilu. „Otkud ti, Pajo?“, rekla je. Zakucao sam je pesnicom u glavu. Pala je kučka. Šutnuo sam je snažno u stomak dok sam ulazio u stan, pa još jedan šut u rebra dok sam zatvarao ulazna vrata. Uletela je u wc. Pokušao sam da uđem ali je ona svom snagom držala vrata. Iza pojasa mi je bio čaletov pištolj. Glasno sam povikao: „Ti prokleta kurvo!“

AKO JE DONESENA ODLUKA O NEČIJEM UBISTVU, I IAKO BI BILO VRLO TEŠKO IZVESTI TO NA DIREKTAN NAČIN, NEĆE BITI KORISNO KOMPLIKOVATI CEO POSTUPAK. PUT SAMURAJA JE DIREKTAN I SMATRA DA JE NAJBOLJE ULETETI NAGLAVAČKE.

Repetirao sam pištolj. Pucao sam u vrata. Ispalio sam tri metka. Čuo sam da je pala. Nije pustila ni glasa.

Maki je čuo pucnje i potrčao gore. Znao je da nije trebalo da me pusti samog. Već je za par sekundi bio tu u stanu.

Nemo sam stajao i nisam smeo da otvorim vrata od kupatila. U sledećem trenutku je Maki, sav zadihan, upao. Upita sa nevericom: „Pa, šta uradi?“. Pistolj mi je bio u ruci, izbezumljeno sam rekao: „Kurva je to zaslužila“. Pitao je sa nevericom i iskolačenih očiju: „Ubio si zenu?“. Odgovorio sam mu, jer ni ja ne verujem šta sam uradio: „Pa htele su jednakost, dao sam im jednakost, nemoj da si šovinista burazeru!“ Bacio sam utoku sa strane.

Gurnuo sam vrata i video lokvu krvi. Jedan metak je promasio, jedan je pogodio u desno rame a presudni u stomak. Maki me je stegao i rekao: „Pali odavde, mali, evo ti ključevi od kola idi odmah na aerodrom, karta je kod tebe i prvim avionom za London“. Upitah uplašeno: „A ti?“. Rece glasno, da bi me urazumio: „Ti imaš šansu da uspeš u životu, a i ne bi mnogo izdržao u zatvoru; ja sam jači, zamajavaću muriju dok ne zapališ, reći ću da sam ja to

uradio“.

Nije bilo vremena za razmišljanje, zgrabio sam ključeve i izleteo napolje pre nego me vidi neko od komšija. Seo sam u kola, krenuo i pomislio da ne smem da vozim brzo da me murija ne startuje.

Dovezao sam se do aerodroma. Makija su sigurno do sad uhapsili. Na radiju je išla moja pesma Grad i zidovi.

*Znam da više nemam te,
Puste su sve ulice,
Grad te noćas sapliće,
Ritam daju zavese.*

*Na mome licu probaj sve,
I jednim pogledom otpusti me,
Budi deo prirode.*

*Probudi se, pogledaj me,
Jer magija sad počinje,
Jer magija sad počinje.*

*Šta će meni sve kada nemam te,
Smrt na rate čeka me,
Ne trebam nikome,
Od zaborava krijem te.*

*Probudi se, pogledaj me,
Jer magija sada počinje,
Jer magija sad počinje.*

Jedino o čemu sam mislio dok sam ulazio u avion je bila ona mala iz kolibe i nekako sam se nadao da ću uspeti da opstanem tamo gde idem i da ću je opet videti. Ostala je još samo ta nada!

AKO NASTAVIMO DA ŽIVIMO U SRCIMA KOJA OSTAVLJAMO ZA SOBOM, NEĆEMO NI UMRETI.

Stigao sam u London. Odmah sam otišao u izdavačku kuću i zakazao sastanak. Sedeo sam satima i čekao tog menadžera Džima. Čoveka koji vidi svet iz ptičje perspektive, čoveka koji kreira stvarnost i koji je bio veoma sugestivan. U sivom odelu izgledao je hladno i odavao utisak da sa njim nema cenjkanja, samo sistem uzmi ili ostavi.

Negde u 15 do 5, pred kraj radnog vremena, došao je. Sekretarica mu je rekla da sam tu i da sam došao sa aerodroma pravo tamo. Ušao sam u tu veliku kancelariju i odmah je znao da sam u frci. Kancelarija je bila sva u staklu a ispred mene je bio ogroman braon žuti mermersni sto. Ponudio mi je ugovor bacivši ga na sto, a ugovor je lagano klizio ka meni.

Morao sam da ga potpišem jer nisam imao para, niti gde da spavam. Pitao me je: „A gde ti je bend?“

AKO SAMURAJ OSTANE OBEZGLAVLJEN TREBALO BI DA JE U STANJU DA URADI JOŠ JEDNU STVAR SA SIGURNOŠĆU. AKO SE PRETVORI U OSVETOLJUBIVOG DUHA I POKAŽE VELIKU ODLUČNOST NEĆE UMRETI, ČAK NI AKO MU JE GLAVA ODSEČENA.

Rekao sam: „Moraš da mi daš novac, da im pošaljem kako bi dosli“. „Naravno“, rekao je, „obezbediću avio karte za njih, smeštaj, automobil, studio u kući u kojoj ćete živeti“. Bacio je na sto 2000 funti. Nisam čitao ugovor, pristao sam na sve, u glavi mi je prošla misao da ću nahvatati neke srednjovečne neostvarene muzičare. Skupljaću ih po prolazima, barovima, parkovima, lako ću sa tim. Rukovali smo se i izašao sam iz zgrade. Bio sam nasmejan a sunce je sijalo.

Zazvonio mi je mobilni. Javio sam se sa rečenicom: „Reci brzo“. Sa druge strane je bio grubi glas. Bio je to Maki. Maki sav zadihan kaže: „Burazeru, kurva je pretekla i na intezivnoj je nezi, a panduri su me pustili. Skidali su otiske sa pistolja, nisu pronašli moje otiske a i radili su mi parafnu rukavicu i sigurni su da nisam ja pucao, a i po mobilnom su utvrdili tako da sam slobodan“.

To je značilo da ima pravde, a i ja sam za sada na sigurnom. Rekoh sa olakšanjem: „Hvala, brate, na svemu“. Veza se prekinula, bacio sam fon u kantu. Danima sam sedeo u kući i dopisivao se preko fejsa sa Jelenom, devojkom iz kolibe. Bila je mlada, lepa, pametna, baš onakva kakvu želim. U jednom trenutku sam joj rekao da sam u Londonu, da sam se snašao: imam gajbu, kola i da ću smimiti album ovde. Srećan sam, rekao sam joj, samo mi fali ona i da ću joj ujutru poslati postom avionsku kartu ako želi da dođe da me poseti.

PUSTITE DECU I NE BRANITE IM DA DOLAZE MENI JER JE TAKVO CARSTVO NEBESKO.

Poslao sam joj adresu. Bila je to ulica Akacija br. 29. Prolazili su dani i dani a nije bilo odgovora. Tih dana sam se petljao po studiju. Uglavnom lupkao po bubnju, malo svirao bas. Nisam išao nigde jer sam znao da ću opet napraviti neki pičvajs. Bilo mi je dobro: ustajao sam oko 14h, popijem 2 kafe pa doručak, malo gledam tv pa oko 16h u studio koji je bio u sklopu kuće. Uveče tuširanje, pa gledanje filmova do 4-5 ujutru i opet to sve ispočetka. Tako danima i danima a ja još nisam bio spreman za promene. Sve dok jednog dana nije neko pozvonio na varata.

BOG NEKADA ODLAŽE SVOJ ODGOVOR NA NAŠU MOLITVU DA BI PORADIO NA NAŠOJ SEBIČNOSTI I DRUGIM STVARIMA KOJE NE BI TREBALO DA POSTOJE U NAŠIM ŽIVOTIMA. PONEKAD ODGOVARA NA NAŠE MOLITVE TAKO ŠTO DOZVOLJAVA DA STVARI POSTANU JOŠ GORE PRE NEGO SE POBOLJŠAJU. NEKAD DOZVOLJAVA DA SIĐEMO DO SAMOG DNA, DA BI NAS NAUČIO DA ZAVISIMO POTPUNO OD NJEGA.

Otvorio sam. Bio sam u bade matilu, boksericama i drzao sam konzervu piva u ruci. Pošto mi je gajba bila totalno zamračena, dok sam otvarao vrata sunce mi je išlo u oči i nisam video ko je osim samo siluetu ženske osobe. Skočila mi je u zagrljaj i rekla: „Iznenadenje!“

Konačno je došla, bio sam sav srećan. Želeo sam da je ne ispuštam iz zagrljaja. Grlili smo se na kauču kada pomislio zar je sve ovo trebalo da preživim da bih osetio ovo.

KONAČNO TO JE ONO ŠTO ŽELIM. ŠTO MI TREBA. ONO ŠTO ĆE POPUNITI PRAZNINU U MENI.

Poslao sam 1000 funti na adresu vlasnika prodavnice koju sam obio one večeri kada sam upoznao Milicu bubnjarku. Mislim da je to bilo fer i pošteno. Nisam naveo ko je poslao novac, a pošto nisu ni znali ko im je odneo pivo i cigare nema potrebe ni da znaju ko im je poslao keš.

ODLIČNA TAČKA GLEDIŠTA JE GLEDATI NA SVET KAO NA SAN. KADA NEKO IMA NOĆNU MORU ON SE PROBUDI I KAŽE SEBI DA JE TO SVE BIO SAMO SAN. REČENO JE DA SE OVAJ SVET U KOME ŽIVIMO NE RAZLIKUJE PREVIŠE OD OVOGA.

**SPECIJALNA ZAHVALNOST ZA UCESTVOVANJE
U PROJEKTU, BOZIDARU ĐURIĆU, KRKLJES
SINIŠI, ALEKSANDRU ĐORĐEVIĆU, NEMANJI
VELJKOVIĆU, VLADIMIRU TRAJKOVIĆU, LUKI
NOVOSELU (dizain), HELENI ĐURIĆ (foto)**